

misli

THOUGHTS — LETO 32
AVGUST 1983

misli

(THOUGHTS)

Religious and Cultural Monthly
in Slovenian language

Informativni mesečnik
za versko in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

+

Ustanovljen (Est.) leta 1952

+

Izdajajo slovenski frančiškani
v Avstraliji

+

Urejuje in upravlja
(Editor and Manager)
FR. BASIL A. VALENTINE,
O. F. M.,
Baraga House, 19 A'Beckett St.,
KEW, Victoria 3101

Tel.: (03) 861 7787

+

Naslov MISLI: P.O. BOX 197,
KEW, Victoria 3101

+

Letna naročnina (Subscr.) \$ 6.—,
izven Avstralije (Overseas) \$ 10.—,
letalsko s posebnim dogovorom.
Naročnina se plačuje vnaprej

+

Rokopisov ne vračamo
Dopisov brez podpisa
uredništvo ne sprejema
Za članke objavljene
s podpisom odgovarja pisec

+

Stava (Setting): MISLI,
19 A'Beckett St., Kew, Vic. 3101

+

Tisk (Print): Distinction Printing,
164 Victoria St., Brunswick, Vic.
Tel.: 380 6110

+

SLIKA naslovne strani:
Poznamo ribniške šale in ribni-
ško "himno" — tu je motiv iz
znamenite Ribnice.

KNJIGE! KNJIGE! KNJIGE!

Poštšina v ceni ni vključena!

UČBENIK SLOVENSKEGA JEZIKA, I. in II. DEL (SLOVENIAN LANGUAGE MANUAL, PART I. and PART II.) — Cena prvega dela 7.— dol., drugega dela pa 8,50 dol.

ANGLEŠKO—SLOVENSKI in SLOVENSKO—ANGLEŠKI SLOVAR v eni knjigi (Komac — Škerlj), žepna izdaja, je pošel in čakamo nove dobave.

ŠKOF ROŽMAN, I., II. in III. knjiga. — Obsežno delo dr. J. Kolariča CM in podprto s številnimi dokumenti. Cena vseh treh knjig skupaj je 40.— dol. (Posamezne knjige: prva 7.—, druga 9.— in tretja 28.— dol.)

LJUDJE POD BIČEM — Trilogija izpod peresa pokojnega Karla Mauserja iz življenja v Sloveniji med revolucijo in po vojni. Zares vredna branja. Cena vsem trem delom samo 10.— dol.

VERIGE LAŽNE SVOBODE — Zanimiva najnovejša knjiga izdana v slovenskem zdomstvu. Napisal misijonar Andrej Prebil. — Cena vezani knjigi 13.— dol., broširani pa 10.— dol.

ZGODBE O ZDOMCIH IN ŠE KAJ — Spisal Franc Bükvič. Cena 6.— dol.

ZEMLJA SEM IN VEČNOST — Pesmi Karla Mauserja. Cena 5.— dol.

MATI, DOMOVINA, BOG — Pesmi Ludvika Ceglarja. Cena 2.— dol.

POLITIKA IN DUHOVNIK — Zanimivo domače pisana avtobiografija pokojnega izseljenskega duhovnika Msgr. Ignacija Kunstlja. Cena 2.— dol.

PERO IN ČAS I. — Izbor iz pisanja Mirka Javornika od 1927 do 1977. Obsežna knjiga 529 strani. Cena 15.— dol.

NAŠ IN MOJ ČAS — Zbirko študij etničnih in kulturnih vprašanj je napisal filozof Vinko Brumen v Argentini. Cena vezani knjigi 13.— dol., broširani pa 10.— dol.

ANTOLOGIJA SLOVENSKEGA ZDOMSKEGA PESNIŠTVA — Strani 280. Cena vezani knjigi 16.— dol., broširani 13.— dol.

TEHARJE SO TLAKOVANE Z NAŠO KRVJO — Izjava prič o teharskih dogodkih po vojni v letu 1945. — Cena 2.— dol.

V ROGU LEŽIMO POBITI — Napisal Tomaž Kovač, priča pokola tisočev po vojni v letu 1945. — Cena 2.— dol.

(Dalje na notranjih zadnjih platnicah!)

NEKDO mi je v pismu omenil svojo zamero, ker včasih tukajle govorim tudi o denarju. Kaj upravnik res ne bi smel nikoli izraziti svojih finančnih skrbi ter malo spomniti bralce na njih dolžnost? Čudno občutljivi smo postali! — Zanimivo pri tem pa je, da je ista oseba z naročnino že dve leti v zaostanku. Kako naj ji to povem, če pa po njenem mnenju ne smem omenjati denarja? Neverjetno!

Res, čas beži in leta minevajo kot meseci. Vsaj meni se tako zdi in najbrž še marsikomu. Mnogi kar ne verjamejo, ko jim iz knjige naročnikov dokažem, da že celo leto ali celo več let prejemale MISLI na dolg. Res, malo se odloži, pa tudi pozabi in leto je naokrog. Isto se ponovi, pa je že drugo leto za nami . . . Ni še dolgo, ko mi je gospa v zakristiji po maši plačevala naročnino. "Redno plačujem. Lahko pogledate, a dolžna nisem nič!" je bila gotova. Pogledam v knjigo in ji povem: "To je tretje leto neplačane naročnine." — "Nemogoče! Saj sem vendar p. Stanku plačala!" — "Bo kar držalo, gospa! Letos je tri leta, kar je p. Stanko odšel od nas . . ." — "Oooo! Kdo bi si mislil! . . ." Ime p. Stanka me je rešilo.

Še veliko je takih, ki redno prebirajo MISLI, leta pa so pozabili šteti . . .

— Urednik in upravnik

VSEBINA + Naša mladina — stran 193 + Molitev v svetem letu odrešenja — stran 194 + Zgodovinski razvoj praznovanja svetega leta — Marijan Smolik v Duh.živ. — stran 195 + Ali smo dobri vzgojitelji svojih otrok? — stran 197 + Četrti siromak — črtica — René Bazin — stran 198 + Kaj je mogoče spremeniti v Jugoslaviji? — Johann Georg Reissmüller (Svob. Slov.) — stran 201 + Korak naprej (pri svetniškem procesu Friderika Baraga) — P. dr. Bruno Korošak, O.F.M. — stran 202 + Izpod sydneyjskih stolpov — P. Valerijan — stran 204 + Izpod Triglava — stran 206 + Božja beseda — Tudi naša ovira . . . — stran 208 + P. Bazilij tipka . . . — stran 210 + Usmilite se svojih otrok! — Marcelle Auclair — stran 213 + Pesem dveh src — roman — Florence L. Barclay — stran 214 + Naše nabirke — stran 214 + Molitev mladega kristjana — Peter Friebe — stran 216 + Adelaidski odmevi — P. Janez — stran 217 + Z vseh vetrov — stran 218 + Kotiček naših mladih — stran 220 + Križem avstralske Slovenije — stran 221 + Šale iz domovine — stran 224

Naša mladina

MESEC AVGUST že nekaj let več ali manj posvečamo misli na našo mladino. Nanjo nas spomni Mladinski koncert v avgustovih šolskih počitnicah, ki je vsakoletna svetla točka mlade avstralske Slovenije.

Doraščati danes ni ravno lahko, gotovo pa mnogo težje kot je bilo v mladih letih prejšnjih generacij. Toliko je tokov, ki hočejo mladino potegniti v vrtnice, o katerih mi v letih doraščanja nismo niti slutili. Danes so šole, ki naj bi bile svetišča vzgoje in znanja, velikokrat navadna gnezda vseh modernih zablod, od nezdravih idej negiranja sleherne avtoritete in propagiranja svobode brez mej, pa do dejanskih spolzkih poti spolnega izživljanja ter uživanja mamil. Svet brezciljnega gledanja v bodočnost ne pozna več idealov, ki so tako nujno gorivo mladostnega navdušenja za vse dobro in zdrave dejavnosti — temelj pravilnega dozorevanja in s tem bodočih zrelih sadov.

O naši tukajšnji slovenski mladini lahko rečemo, da na splošno še zna ceniti življenje v družini ter priznava avtoriteto staršev. Zelo osamljeni so primeri narkomanov, bolj očitni morda primeri čezmerne pijače po zgledu starejše generacije. Tudi "moderno" gledanje na skupno življenje brez poroke je med našo mladino — hvala Bogu — še vedno izjema. Primeri so zelo redki in navadno kratkotrajni pojav.

Je pa naša mladina — kot vsa mladina etničnih skupin — razpeta med dva svetova: Dve kulturi, dva jezika. Drugačni občutki do Avstralije, ki jim je rodna gruda, dočim velja za starše le za drugo domovino. Različnost življenja v javnosti, v šoli, pri delu . . . od življenja doma slovenske tradicije in domače slovenske družbe. In še bi lahko našteval.

Vse to zahteva močnejši značaj, saj prinaša mero naporov in zahteva tudi obilo potrpljenja. Nekatere pritisk zlomi, da

**MOLITEV
V
SVETEM
LETU
ODREŠENJA**

Dobri Oče,
v svetem letu odrešenja
se ti zahvaljujemo
za tvojo ljubezen.
S smrtjo in vstajenjem
svojega Sina si nas odrešil.
Vodi nas
k resnični spravi s seboj,
spodbujaj nas k prizadevanju
za edinost in mir med nami.
Pomagaj našim družinam,
mladim, ostarelim in bolnim,
da bodo v veri našli oporo,
moč in smisel življenja.
Naj bo tvoja Cerkev
v naši domovini in po svetu
svetlo znamenje upanja
in rešitve za vse ljudi.

Marija,
Odrešenikova in naša mati,
prosi za nas!

obrnejo vsemu neavstralskemu hrbet. So pa te prilike obenem lahko tudi izredne pridobitve, ob katerih se breme v času doraščanja kasneje spremeni v zrele in bogate sadove. Zavisi od obilice pravičnega razumevanja z ene in druge strani, ki zmanjšuje pritisk ter blaži vrzel med staro in novo generacijo. Sila pri tem prav nič ne opravi, veliko pa družinska toplina in pridobitev zavesti, da se s pripadnostjo gotovi etnični skupini lahko obogatimo z vredno kulturno dediščino. Kako to zavest posredujemo mladim, je umetnost zase in dolžnost staršev kakor seveda tudi naših organizacij, tudi tukajšnje slovenske Cerkev. Iz preteklih izkušenj sem mnenja, da je mladini težko uspešno nuditi kakršen koli ideal, za katerega naj se trudi in žrtvuje, če ni v njej verske podlage. Mladostnik, katerega starši niso duhovno zanemarili, bo znal ceniti poleg vere tudi druge dobrine in pravilno izbirati. Pri tem naj poudarim, da je prva ter najboljša šola doma: starši — bolj njihov zgled kot pa beseda. Mnogi žal prepuščajo vse šoli, a tudi najboljše verske šole ne morejo nikdar in nikoli nadomestiti staršev.

Ko se je papež Janez Pavel II. v letošnjem maju udeležil italijanskega evharističnega kongresa v Milanu, je imel tudi pomembno srečanje z mladino: nad sto tisoč mladih ga je pričakalo na znamenitem avtomobilskem dirkališču v Monzi. Papež jih je pozval, naj za vsako ceno ohranijo vero in v tej veri gradijo novo družbo. To naj bi bila družba, ki bo spoštovala življenje, v kateri ljudje ne bodo umirali od lakote, kjer ne bo oboroževanja, terorizma in nasilja vseh vrst. Zgradijo naj družbo, v kateri mladi ne bodo prisiljeni segati po mamilih, kar ubija mladost, srečo in ideale; družbo, v kateri bodo pravičnost, ljubezen in resnica temelji vzajemnega služenja.

Da, bodočnost pripada mladini! Gradijo pa jo že danes. Ob naših — dobrih ali slabih — zgledih. A samo na poti, ki jo je opisal papež, jo bo zares tudi mogla doseči. Bog daj!

*KDO naj gradi mostove med generacijama?
Tu mladost in svežost*

— tam starost in leta.

Tu pogum in optimizem

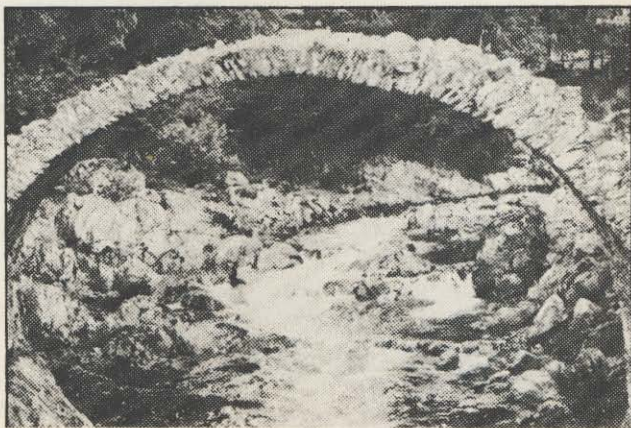
— tam skrb in strah.

Tu sanjajo o prihodnosti

— tam govorijo o preteklosti.

*Z božjo pomočjo graditev mostov
ni pretežka in preutrudljiva,
zlasti če mladino spremlja zavest:*

*Jutri bomo vsi, ki danes stojimo TU,
stali TAM na drugem koncu mostu . . .*

Zgodovinski razvoj praznovanja svetega leta

Življenje kristjanov se v času tako zelo spreminja, da bi se dandanes težko spoznal kristjan srednjega veka ali celo iz časov apostolske Cerkve.

ENA takšnim spremembam zelo podvrženih navad v katoliški Cerkvi je tudi sveto leto, kot imenujemo občasne izredne priložnosti za pokoro, spravo in odpuščanje. Papež Janez Pavel II., ki je oznanil izredno sveto leto ob jubileju Jezusovega odrešenja, je pri tem zelo poudaril vsebino sprave, ki se prav letos posebej ujema tudi s tematiko škofovske sinode letošnje jeseni. Kratek zgodovinski pregled nam bo pomagal bolje dojeti papeževe namene, naše možnosti in dolžnosti, pa morda vnaprej odgovoril tudi na kakšna vprašanja ali ugovore.

V PRVI CERKVI

Iz prve Cerkve je znano prizadevanje, da bi kristjani vse življenje živeli v krstni milosti, vendar so se zavedali, da je za tiste običajne, človeško razumljive manjše prestopke zoper krščanski ideal treba delati pokoro. Verovali so, da dobijo odpuščanje s tistimi tremi načini spokornosti, ki jih oznanja že stara zaveza: **post, molitev in miloščina** – pomoč vsem, ki so v stiski. Tisti, ki so zabredli zelo daleč od ideala, so morali biti začasno izključeni iz cerkvenega občestva in delati javno pokoro, po opravljeni pokori pa jih je škof spet sprejel v Cerkev in spet so smeli prejemati obhajilo. Navadno so za to pokoro uporabljali postni čas od pepelnice do velikega četrta. Marsikje so tako pokoro smeli delati samo enkrat v življenju, zato so jo mnogi odložili do zadnje ure. V smrtni nevarnosti so seveda odvezo in odpuščanje lahko dobili pred opravljenjo pokoro. Cerkevna praksa je bila tudi glede tega zelo različna v posameznih delih krščanskega sveta, kar pa ljudi tedaj ni toliko motilo, saj je večina živela stalno v svojem okolju.

Pred več kot tisoč leti so irski menihi začeli uvajati drugačno prakso: pokoro je bilo mogoče odpravljati večkrat v življenju. Še bolj novo pa je bilo to, da so sprejemali spokornjene grešnike nazaj v Cerkev takoj po priznanju grehov menihu ali duhovniku. Seveda je moral spovednik vedeti, da se grešnik kesa svojih grehov in da je pripravljen opraviti pokoro, ki nikakor ni

bila majhna in lahka. Za načine pokore so tudi poslej izbirali že omenjene načine, zelo radi pa so kot pokoro sprejeli nevarnosti polno pot v romarske kraje, zlasti v Sveto deželo, v Rim (Roma – romarji), na grobove apostolov ali drugih velikih svetnikov.

Ta način odvezovanja grehov, ki je zelo zaupal grešnikovi obljubi, da bo delal pokoro, so cerkvene oblasti sprva prepovedovale, toda počasi se je uveljavil in danes je prav ta način v obliki osebne spovedi najbolj razširjen, celo uzakonjen je: od leta 1215 dalje sodi med cerkvene zapovedi tudi predpis, da se je treba spovedati svojih grehov vsaj enkrat v letu.

DRUGO KRŠČANSKO TISOČLETJE

Ko se je začelo drugo krščansko tisočletje, so kristjani začeli z vojaško silo osvajati Jezusovo zemeljsko domovino, da bi jo izpod muslimanskega "jarma" pridobili spet za kristjane, zlasti za mirno obiskovanje romarjev (čeprav so se glavnemu namenu pridružili lahko tudi drugačni, manj sveti). Tistim, ki so se odločili za tolikšno tveganje, je cerkvena oblast izjavila, da jim je zaradi njihove odločitve odpuščen vsa pokora in tudi tiste začasne kazni, ki bi jih zaradi ostankov grehov morali prestajati po smrti. Zaradi Kristusovega neskončnega zadoščenja in zaradi svetosti Marije in svetnikov Cerkev to zasluženje kot "odpustke" lahko naklanja tistim, ki se spokorijo in v zakramentu sprave dobijo odpuščanje grehov. Vera v povezanost vse božje družine odrešenih je tako obrodila nov sad, ki bi si ga kristjani prejšnjih časov ne upali niti zamisliti.

Pridigarji, med njimi sv. Bernard, so v dvanajstem stoletju začeli primerjati dobrine, ki jih prinaša prostovoljno sprejeti križarski boj, s tisto spravo in pomirjenjem, o katerem poroča sveto pismo (3 Mz 25), da so ga bili v svetem letu sedemkrat sedem let (jubilejno leto) deležni stari Izraelci, ki so dobili nazaj svojo zemljo, ujetniki in sužnji pa so postali spet prosti. Razen te bolj socialne dobrine svetega leta so po-

znejši judovski spisi, na primer Knjiga jubilejev, bolj poudarjali tudi notranje očiščenje kot sad svetega leta in prav to je tudi tisto, kar so krščanski oznanjevalci hoteli postaviti v ospredje.

Premišljevanje o tem, kako velik je zaklad milosti, s katerim upravlja vodstvo Cerkve v Kristusovem imenu, in kako neskončno dober in usmiljen je Bog, je nagnilo sv. Frančiška Asiškega, da je za svoje redovne brate in sestre, tudi za tiste, ki živijo med svetom (tretji red), pri papežu Honoriju III. leta 1216 izprosil posebno bogat "odpustek", ki se je zaradi potrebnega obiska Marijine cerkvice v Porciunkuli začel imenovati porciunkulski odpustek.

V zadnjih desetletjih trinajstega stoletja so bili verniki v Italiji polni pričakovanja nove dobe duhovnega preporoda, ko bo nastopila tretja doba zgodovine, doba Svetega Duha (prva je bila doba Boga Očeta v stari zavezi, druga pa Kristusova v Cerkvi). Različni pridigarji so vabili, da se je treba na to dobo pripraviti s pokoro in spreobrnitvijo, saj bo nova doba nastopila vsak čas. Mnogi so odhajali na spokorna pota — romanja prav v Rim, kjer so papeži naklanjali odpustke tistim, ki obiščejo cerkve apostolov. Proti koncu stoletja so postajala romanja vedno bolj množična in papež Bonifacij VIII. je za leto 1300 razglasil, da bodo vsi, ki spokorjeni večkrat po vrsti obiščejo cerkvi sv. Petra in Pavla, deležni tako velikega odpuščanja grehov — odpustkov — kot še nikoli dotlej. Velikonočne dneve tega leta je pesnik Dante nekaj let pozneje uporabil kot časovni okvir svojega pesniškega obiska v peklu, vicah in nebesih.

Sveto leto naj bi bilo po papeževi zamisli nekaj povsem izjemnega, skrajno redkega. Toda kristjani, med njimi tudi pesnik Petrarca, so pol stoletja pozneje tako prosili papeža Klemen VI., ki je bil v avignonski sužnosti v Franciji, da je leta 1343 odločil, naj bo sveto leto vsakih petdeset let. Proti koncu tega stoletja je Urban VI. leta 1389 prišel na misel, da bi se sveta leta ponavljala na 33 let v spomin Kristusovega odrešilnega življenja in dela, zaradi katerega smemo upati na božje dobrote. A to zaporedje se ni "priješlo". Že leta 1470 pa je Pavel II. določil, naj bo sveto leto vsakih 25 let, in res ga je za leto 1475 razglasil njegov naslednik Sikst IV.

"SVETA VRATA" V RIMSKIH BAZILIKAH

Naslednje sveto leto (1500) je bilo spet stoletno, zato ga je na posebno slovesen način hotel obhajati papež Aleksander VI., ki je znamenit zaradi svojega ne ravno pobožnega življenja. Uvedel je tudi znamenje tega izrednega dogodka: v štirih papeških rimskih bazilikah (sv. Peter, sv. Pavel, Marija Velika, Lateran) odtelej za čas svetega leta vedno odpirajo posebna

"sveta" vrata. S tem naj bi pokazali, da vse dobrine prihajajo po Kristusu, ker je on vrata v življenje: "Jaz sem vrata, kdor stopi skozi mene, bo rešen (Jan 10, 9). Obred odpiranja svetih vrat se je za redna sveta leta obdržal do naših dni: papež sam vodi opravilo pri sv. Petru, v treh drugih bazilikah pa ga prav tako vodi jo kardinali, papeževi poslanci. Ob rednih jubilejih je to vedno na sveti večer prejšnjega božiča, kar še danes pričuje o nekdanjem začetku novega leta. Za sklep ta vrata spet zazidajo na sveti večer prihodnjega božiča. Tudi za letošnje izredno sveto leto je papež odločil, da so sveta vrata odprli in sicer 25. marca, zaprli pa jih bodo drugo leto 22. aprila. Tako bo to sveto leto izredno tudi po dolžini, saj bo trajalo trinajst mesecev.

Nekateri papeži so podrobneje določali, kaj je treba moliti ob obisku rimskih cerkva, drugi so pomislili tudi na tiste, ki niso mogli priti pravočasno ali pa sploh ne morejo v Rim. Zato so se podrobni predpisi mnogokrat spreminjali. Svetoletne odpustke so že v petnajstem stoletju začeli naklanjati tudi tistim, ki podobna spokorna dela opravijo v drugih krajih in v drugih cerkvah, uvajali pa so tudi nekakšna sveta leta ob drugih priložnostih.

DVOREZNOST ODPUSTKOV

Povezava odpustkov s svetim letom je bila že v preteklosti kdaj tudi vir nesporazumov, zlasti ker je bil začetek Lutrove reformacije v zvezi z nepravilnostmi pri oznanjevanju in razumevanju odpustkov. Janez Pavel II. se dobro zaveda, da težave tudi zdaj niso samo navidezne, zato je bavarskim škofom sam omenil, da se tudi letos odpustki "nekako srečajo z Lutrovo potjo", ko se spominjamo petstoletnice Lutrovega rojstva. — Razumljivo je, da so sveto leto 1575 slavili posebej slovesno, ker je bilo to prvo sveto leto po tridentinskem koncilu. Tedaj katoličani zaradi boleče bližine dogodkov še niso bili zmožni videti v Lutrovih očitkih tudi vabilo k spreobrnitvi in poboljšanju.

Zelo pomembno je bilo sveto leto 1750, ko je Benedikt XIV. izdal dolgo časa veljavna pravila, kako je treba obhajati pobožnosti svetega leta. V devetnajstem stoletju je kazalo, da bodo zaradi racionalističnega duha sveta leta prišla iz navade, zlasti ker je leta 1800 odpadlo zaradi smrti papeža Pija VI., za 1850 pa ga Pij IX. ni hotel oznaniti, ker je živel kot begunec v Gaeti. Zato pa je bilo toliko več jubilejev ob izrednih priložnostih v drugi polovici stoletja: 1851, 1869 (priprava na vatikanski koncil), 1879, 1881 in 1886. V našem stoletju je bilo razen rednih svetih let vsakih 25 let še 1913 v spomin na 1600-letnico svobode za kristjane, 1933/34 pa v spomin na 1900-letnico Kristusovega odrešilnega trpljenja, smrti in vstajenja.

Kakor vse, kar je v zvezi z odpustki, lahko razumemo prav (v veri) in narobe (brez vere), tako je tudi s svetim letom, ki je bilo v preteklosti mnogim nedvomno vir resnične spreobrnitve in poboljšanja ter spodbuda k svetosti. Drugi pa so ostali zgolj pri zunanjostih, na primer pri želji po doživljanju tujih krajev, lepote rimskih bazilik ali celo še kaj manj svetega.

Toda enako se dogaja z vsem, kar je znamenje notranje milosti, vendar zato ne moremo vprek zavreči teh znamenj, ki jih človekova duhovno-telesna narava potrebuje. Tudi Bog hoče biti do nas dober ne samo na nevidne načine, ampak tudi tako, da lahko trdno zapramo in vemo, kdaj smo se po zakramentih in opravljjenih dobrih delih z njim spravili.

MARIJAN SMOLIK

Ali smo dobri vzgojitelji svojih otrok?

- + Ali mislimo na to, da pri vzgoji več veljajo zgledi kakor besede?
- + Ali znamo izbirati za svoje otroke prave igrače?
Malo naj jih bo, preproste naj bodo in orožja naj ne bo med njimi!
- + Ali znamo navajati otroke k praviim igram?
K takim, ki razvijajo bistrost, podjetnost, dobroto, ki silijo k razmišljanju, ki skladno razvijajo telo, zahtevajo napor, obvladanje sebe in podrejanje drugim?
- + Ali znamo ponuditi otrokom pravo knjigo o pravem času?
- + Ali znamo izbrati otroku pravo televizijsko oddajo o pravem času?
- + Ali imajo naši otroci vsak svoj mirni "kot", kjer čutijo, da so svoji gospodarji in kjer morajo sami skrbeti za red?
- + Ali vzgajamo otroke v skromnosti, čistoči in dostojnosti?
- + Ali jih uvajamo v molitveno življenje in v spoznavanje božje besede?
- + Ali znamo otrokom vsekdar nuditi toplo zavetje ne da bi pri tem pretiravali z ljubečevostjo?
- + Ali odgovarjamo potrpežljivo na njihova vprašanja?
- + Ali hodimo z njimi v naravo in jim odkrivamo njena čuda?
- + Ali jim vzbujamo ljubezen do živali?
- + Ali jih poslušamo z zanimanjem, kadar nam pripovedujejo o šoli in drugih dogodkih?
- + Ali se zanimamo za prijatelje svojih otrok in jih z veseljem sprejememo, če so dobri?
- + Ali pohvalimo otroke, kadar kaj dobrega store –
in jih ljubeče posvarimo, kadar v čem pogrše?
- + Ali pazimo, da imajo otroci zadosti spanja?
- + Ali se zavedamo, kako kvarno vpliva na otroke,
če se v njihovi prisotnosti prepiramo?
- + Ali znamo reči otrokom odločno "NE!",
kadar gre za pomehkuženost, razvado ali kaj podobnega?

Četrty siromak

DA bi uspavala otroka, je pela mati eno izmed tistih starinskih pesmi, ki so prišle kdo ve odkod, kakor romarji v starih časih. Onkraj hišnega praga pred njo se je spuščal navzdol ozek travnik, ki so ga ovce do golega pomulile. Po napetih vrveh so se tam sušili povoji in beli kosi otroške obleke. Naprej so bile sipine peska, druga drugi enake, brez konca in kraja, zapuščene, neobdelane. Kadar se je zaganjal veter, so se ondod upogibali šopi redkega trstja, da je bilo videti kakor srebrn drget. Ob lepih dnevih si prav daleč opazil morje kakor svetel trak, morje brez ladij ob obali, brez globin in brez zavetij.

Kraj ni bil vesel, ali Julijani je bil všeč, ker je bila tu doma. Nemogoče bi bilo živeti, ko bi za kmetijo ne bilo nekaj njiv, obdanih s kamnito ogrado, kjer je še dosti dobro plenjal oves in prav imeniten krompir. Je mar treba še dosti več, da si srečen? Julijana je mislila, da ne, ali – bolje rečeno – se o tem nikoli ni spraševala. Ljubila je to svojo Lisičino, zadnjo kmetijo, ki je stala kakor ostroga sredi obrežnih peščin. Ljubila je svoje štiri otroke in svojega moža, ki se je bil reven priženil in je garal kakor črna živina; zdaj je prekopal zemljo, zdaj pobiral haloge ali s starejšim sinom vlačil ribiško mrežo. Zelo je bila usmiljena do siromakov, ki so hodili mimo. In ker je imela takšno šestero ljubezen ter tolikšno usmiljenje v srcu, pač ni poznala zavisti.

Nebo je bilo tisti večer vse sivo, oblaki so nizko viseli nad zemljo, tako da so zastirali obzorje in ni bilo mogoče uganiti uro. A sonce je nemara zahajalo. Drobna dež je curljal po dimniku na pokrivačo na loncu in prasketal v žerjavici. Mož je bil s sinom Hervéjem na morju. Žena je zibala najmlajšega otroka in pela nedognano pesem dolgih pričakovanj...

Prav blizu, na dvorišču ob hiši, se je lesa, ki je ni bilo videti, škripaje odprla in je spet udarila nazaj. Julijana se je zravnala. Prisluhnila je. En sam korak je odmeval po mokrih tleh.

"Onadva nista," je pomislila.

In moški, ki je nosil z vrstico prevezan zavitek na koncu palice, se je kakor črna senca prikazal v vratih. Ustrašila se je, ker je bila sama. Videla je samo dvoje vnetih oči, ki so jo gledale, in brado, kakršno imajo vsi bosjaki: napol sivo, napol plavo, razkuzmano od slabega vremena in zlepljeno od dežja.

"Kaj bi radi?" je dejala. "Prenočišča?"

Mož je pokimal v odgovor.

Zdelo se ji je, da ga je spoznala. Oddaljeni od trgov

RENÉ BAZIN

in vasi so namreč na Lisičini dostikrat prenočevali popotnike in potepuhe.

"Pojdite v skedenj, spravite se v slamo, ki je ondi razgrnjena. Moj mož vam bo brž brž prinesel večerjo, ga že slišim prihajati."

A slišala je samo svoje srce, ki je govorilo: "Pridi, pridi že domov!" in se je spet pomirilo. Domislila se je spet dojenčka in je dalje pela spokojno pesem tihih ur, medtem ko je berač izginil.

Imela je suh, še mlad obraz in pod kostanjevimi kitami, ki jih je avba napol zakrivala, črne oči, ki so brž jokale, se naglo vznemirile in se poredkoma, samo mimogrede zasmejale. Bila je materinska in preprosta narava, ki jo je samota podeželja ohranila nedotaknjeno. Kadar je Julijana hotela, je mož, ki je bil bolj robot in neotesan, skoraj vselej odnehal. Nejasno je čutil, kako nedopovedljivo dobro zavetje je ta hiša, ki jo je ona pospravljala, ne da bi kdaj odnehala. In brez vsakega hrupa.

Roka, ki je poganjala zibelko, se je počasi ustavljala, da se je zibelka samo še malce premikala, potem je spustila ovito vrbovo šibo, ki je nehala cviliti. In tedaj je veter močnejše zaječal okoli hiše – in mati je bila na mah uboga samotna žena, ki prisluškuje ter ji je tesno pri srcu.

Da bi je ne premagal strah, je vstala in se lotila gospodinjanskega dela. Preteklo je pol ure. Noč je že padala na zemljo. Nenadoma je zaslišala glas.

"Tu sva!" je dejal mož. "Lačen sem. Slab lov!..."

Vstopil je, pol kmet in pol pomorščak, oblečen v modro platno in s klobukom iz žoltega povoščenega platna na glavi. Njegova podolgasta glava z vdrtimi očmi se je nagnila v somrak hiše in iskala mater, ki je bila počenila kraj ognjišča ter mešala močnik. Žena ga je opazila, mu pokimala, se nasmehnila sinu, ki je

stal za očetom in je preko četove rame hotel tudi kaj videti.

"Dober večer, mama!"

Poljubila je svojega velikega sina, ki ji je ponudil lice, vlažno od soli in od megle, nato je prižgala svečo, ki jo je vse dotlej hranila. Plamen je osvetlil za steno odkrito košaro, ki so se v njej premetavale tri ribe s hrapavimi luskinami prstene barve.

"Tole bo jutrišnja juha," je dejal mož. "Morje je preveč razburkano. — Jejmo!"

Posedli so okoli mize in sin je zaprl vrata, ko jih je nekdo od zunaj spet odrinil.

"Smeva noter?" je vprašal glas.

"Kje se tu spi?" je vprašal drug glas.

"Po jarkih na mojih njivah!" je skoraj zavpil mož. "Glej si no potepuhov, ki ne vedo, kako se govoril! Kje se spi? Je mar gostilna pri meni?"

Iz meglene odprtine vrat sta se v gostem somraku prihajajoče noči umaknili dve senci, ko je kmet stopil bliže. Bosjaka sta presodila, da je prevelik in preveč miščast. Spregovorila sta tiše.

"Pa naju vendar ne boste pustili zunaj pri temle vremenu?" se je oglašil eden izmed obeh.

"Prebito, da, zalega postopaška! Samo taki se ti vlačijo po cestah, koder ni dela, da bi ga storil ali dobil. Mi pa moramo delati, če naj jim damo, kar hočejo! Kar pojdiva spat med kamenje na obalo — ribe vaju ne bodo motile!"

"Enega sem že spravila v skedenj," je rekla mirno Julijana. "Mislim, da je prostor dosti velik za tri."

Mož se je obrnil slabe volje in je spet sedel. Jedel je, ne da bi kaj rekel.

Veter je zavijal. Slišati je bilo, kako ogrinjala obeh beračev drsa po zidu.

"Usmili se ju," je spet rekla Julijana.

"Preveč jih je že! Sleherni dan jim odpiraj vrata, jim dajaj slamo, ki je živina potem ne mara, in jim kuhaj močnik! Nak, preveč je tega!"

To pa je govoril, ne da bi prenehal jesti. Bilo je že bolj obžalovanje nad že priznano slabostjo.

In tako je rekla Julijana prosjakoma: "Revčka, pojdiva todle ob hiši in ko bosta mimo hleva, stopita v naš skedenj, da se posušita! Takoj vama bom postregla."

+++

Ko so bili kmet, njegova žena in njun sin Hervé sami v zaklenjeni hiši s tremi otroki, ki so spali v sosedni kamri, se je razpletel pogovor o ribjem lovu, ki je bil slab, in o letini, ki ni bila kaj prida. Dva meseca, odkar je bila mlačev pri kraju, sta oba moška že večkrat pretaknila vso obalo. Kar sta ujela na trnek po plitvinah pri Faiflebelli, ni bilo imena vredno.

"Poslušaj, Julijana," je sklenil mož. "Če pojde tako naprej, ne bom več mogel plačati najemnine za kme-

tijo in gospodar nas bo zapodil. Premehko srce imaš za berače in potepuhe. Od jutri dalje jim bom skedenj zaklenil. Če ne bodo marali iti dalje, jim bova s Hervéjem pokazala pot. Saj je sin že tako velik, da lahko drži vile v rokah."

Fant je v potrdilo stisnil pesti, da so izstopile trde kosti pod zagorelo kožo. Mati pa je oba očitajoče pogledala, vzdihnila, zalila ostanek močnika v loncu in izginila s kadečo se skledo v noč. V desnico je bila vzela svetilko in ko je stopala ob hiši, je v snopu luči, ki je padal pred njo in rezal temo, zagledala, da se nekaj premika.

Ustavila se je in zadržala krik. Domislila se je, da je morda prišel še en revež, ki bi rad prenočišča, in je nekoliko privzdignila luč, da bi bolje videla. Zares je bil starec, čigar brada je bila nasukljana kakor grahove vitice v maju. Berač je nosil starinski vendéejski klobuk s širokimi krajci, zelo oguljenimi, ker sta ga nosila nemara že dva ali trije rodovi. Stopil je naprej v svetlobo in dejal:

"Pri Kriščevih ranah, gospodinja Julijana, nikarte me pustiti, da bi moral prespati zunaj!"

"Govorite, kakor drugi reveži ne govorijo več," je rekla Julijana. "Vzela vas bom torej pod streho, ali to bo zadnjič. Moj mož bo skedenj zanaprej zaklepal. — Kako vam je ime?"

"Revščina."

Pogledala ga je in se začudila, ker je imel prav sinje in mile oči kakor otrok. Četudi se je veter zaganjal in zanašal dež vanjo, se ji nič več ni mudilo v hišo, kakor da je poletje in lep sončen dan.

"Ne vem, če ste mi povedali svoje pravo ime. Odkod pa prihajate, Revščina?"

"Od povsod."

"Vas dobro sprejemajo?"

"Zmeraj manj."

"Zakaj pa potem venomer hodite, ko ne veste, kje boste lahko prespali?"

"Da se ljudem srca ne bi docela zaprla. Ko pridem jaz v hišo, sem sam. Ko pa odidem, pride božji blagoslov nadnjo."

Gospodinji Julijani iz Lisičine se je zazdelo, da je revež nekam podoben apostolom, ki izrezljani in poslikani stoje v vaški cerkvi. Vedoč, da je noč polna popotnih, ki jih nihče ne bo nikoli spoznal, je rekla:

"Pridite, najboljši je desni kót na koncu skednja. Če ne bo dosti slame, si jo pa nagrabite iz kopice. Dovolim vam."

In ko so štirje berači sedeli v krogu okoli skled in jih je osvetljevala svetilka, ki jo je bila žena obesila na žebelj v steni, se je spustila temna noč na zemljo. Vihar je še bolj pritiskal. Visoka plima je tako hrumela med pišem, ko da bo udarila nad hišo in jo razdejala.

Julijana pa se je zadovoljna vrnila in rekla: "Četvero jih je zdaj, kakor naših otrok. . ."

+ + +

Ko se je zdanilo, sta oče in sin vstala, da bi počedila živino in pogledala, ali je vreme, da bi mogla na morje.

Komaj sta pa prestopila prag, že je Julijana zavpila: "Hitro semkaj! Na pomoč! Kakšna nesreča! . . ."

V hipu sta bila pri njej v kamri. Vsa je bila v solzah in zagledala sta omaro odprto, predal, kjer so bili zaklenjeni prihranki, pa vlomljen.

Mož je zdivil. Znesel se je nad ženo, ki je doslej vendar vedno pripravljala srečo Lisičini. Strašno je vpil nad njo in jo obsipaval z očitki.

"Ali nisi ti tega kriva? Zakaj sprejemaš tatove pod streho? Zdaj pa imaš svoje bedasto srce! Zdaj teci za njimi! Uničeni smo in ti si tako hotela, malopridniška, potepuška in bosjaška mati! . . ."

Mladi Hervé je bil od razburjenja ves blede, ko je videl, kako mati joka in kako oče razsaja.

Šele čez dober čas se je kmet domislil, da bi kazalo pogledati, ali bi tatove le dobil. Krenil je po dvorišču, zagrabil vile v hlevu in stopil v skedenj. Žena in sin sta šla za njim.

Na slami je bil samo četrti revež, ki je še spal.

"Ajdi! Pokonci, malopridnež! Kje so drugi? . . ."

Revščina je odprl oči in se ni ganil. Zavrt je bil v svoj plašč, ki je bil ves spran, in v obraz je bil ves blede – kakor pšenična slama, ki ga je obdajala.

"Kaže, da ne razumeš, lopov! Kje so drugi? "

Toda pogled tega reveža je bil tako jasen in tako globok, da se je možu zazdelo, da vidi široko morje, kakor ga gleda sleherni dan s svojega čolna. Četudi ga je srd spravljalo ob pamet, si ga ni upal dotakniti. Manj osorno mu je rekel: "Ne obtožujem tebe. Nič ti ne

bom storil. Povej mi samo, kje so tisti, ki so me okradli? "

"Dobre četrte ure je tega, kar sem slišal, da je nekdo tekel mimo vrat, gospodar. Ali tekli so – ne boste jih ujeli! "

Ležal je dalje, po mirnih potezih v obrazu podoben kipu. In govoril je, kakor nekdo, ki ima oblast.

Vprašal je: "Kaj so ti ukradli? Tvojo srečo? "

"Ne. "

"Enega tvojih otrok? "

"Ne. "

"Vest poštenega moža, ki je zmeraj delal in zvesto opravljal svojo dolžnost? "

"Ne. – A vzeli so mi petnajst srebrnih tolarjev, ki sem jih imel spravljene v omari. "

"Torej si izgubil, " je dejal revež. "samo nekaj takega, kar se da nadomestiti. Kaj mi daš, če ti pomagam, da boš spet dobil, kar so ti vzeli? "

"Izbiraj! " je rekel kmet.

"Ključ tvojega skednja hočem, " je rekel Revščina.

Najemnik z Lisičine je pogledal dolgi rjasti ključ, ki je tičal v ključavnici in skomizgnil z rameni.

"Da boš še prihajal semkaj? " je vprašal.

"Jaz ali drugi. Zakaj zmeraj boš bolj na izgubi, če boš svoje srce in svoj skedenj zapiral, kakor če boš obdržal oboje odprto. Snemi svojo mrežo, največjo, kar jih imaš, in pojdi za menoj! "

Vstal je in najemnik, ki je bil postaven mož, je opazil, da je bil revež za glavo višji od njega. Zato ga je tem laglje ubogal in na nosilih so on in žena s sinom odnesli mrežo za njim.

Po sipinah, kjer se je v jutru iz rosne trave kadilo, so prišli do obale. Morje je bilo spet mirno in je udarjalo po pesku z bledovijoličastimi vali, ki jih je obrobjala srebrna griva. Revščina ni rekel ničesar in je gledal v valove, kjer je bila voda bistra. Ko je prišel

Šentrupert
na Dolenjskem

do srede prostranega zaliva, je pomigal: "Vrzita mrežo!"

Najemnik in njegov sin sta stopila v morje in mreža se je razpela blizu sto sežnjev daleč. Medtem ko sta s težavo vlekla mrežo in jo zavijala, je revež stopil na bližnjo sipino in tam obstal.

Oba moška sta se opirala na palice, se sklanjala naprej ter se s težavo prestopala. Kazalo je, da ju zadržuje nenavadna teža. Voda je ostajala mirna in prosojna ter je bila na videz prazna. Vendar se je velikanški kolobar pomalem stiskal in bleščeči utrinki so ga prešinjali. Ribiča sta zaslutila ribe in sta se zdaj obrnila proti morju. Zgrabila sta zgoraj in spodaj za pentlje, kar najhitreje sta mogla, potem pa vlekla žep k sebi. Kmalu sta presenečeno vzkliknila: v mreži je bila gomazeča gmota krasnih rib, ki so skakale, udarjale z repom po vodi, se zaganjale v mrežo, se prerivale in se plašile. Zavite v gube velike mreže so se kopičile na obali ter rastle v gomilo kakor čer, ki je vsa bela od morske pene.

"Teci domov, Julijana, naprezi konja, pripelji

voz! . . . Da, poln voz jih bo! Ah, kako krasen lov!"

Da bi ne šlo kaj v izgubo, sta se najemnik in njegov sin podila na levo in desno, pa lovila ribe, ki so skušale zbežati po morski brežini navzdol.

Ko sta se zravnila žareča od sreče, da bi pogledala, kje je Revščina, nista mogla opaziti nikogar na sipini. Samo peščeni nageljni so se odpirali dnevu in sami zrlí naokrog.

+++

Od tistihmal je skedenj na Lisičini ostal odprt. Ključa nihče ni prinesel nazaj in tudi novega niso dali delati. Nikoli najemnik ne šteje več beračev, ki jih njegova žena sprejema – in v zimskih mesecih jih v teh odročnih krajih ni malo. In kadar mati pripoveduje to zgodbo svojim ali tujim otrokom, vsakokrat pristavi:

"Otroci, sprejemajte reveže pod streho in ne bojte se, če jih je dosti! Ni naša stvar, da jih izbiramo. Prvi je lahko malopriden, pa drugi in tretji tudi – dostiokrat je šele četrti res dobra duša. . ."

Kaj je mogoče spremeniti v Jugoslaviji?

O problemih Jugoslavije danes mnogo pišejo tuji časopisi in tudi veliko bolj odkrito ter nepristransko kot pa domači. Tu je za nas kaj zanimivi članek nemškega časnika JOHANNA GEORGA REISSMÜLLERJA, objavljen v juniju.

OD MALOKATERE države so v povojnem času tako željno pričakovali izpolnitev raznih sanj, kakor od Jugoslavije. Levi socialisti na Zahodu so bili mnemja, da tam nastaja demokratični socializem; meščanski sloji pa so domnevali, da se Jugoslavija vedno bolj nagiba k zahodnemu svetu. Nobeno od teh pričakovanj se ni uresničilo. Jugoslovanski režim se ni spremenil v demokratični socializem. Jugoslovanskega sistema, ki je sicer uvedel delavsko samoupravljanje, ne moremo prištevati k demokratičnim, ker sta tako oblast kakor ideologija monopol vodstva komunistične partije. Nikakor tudi ni mogoče prištevati Jugoslavije k zahodnim državam. Vse te sanje so se razblinile kot prazne iluzije.

Pa tudi tistim, ki doslej od notranjih razmer v Jugoslaviji niso pričakovali ničesar, prinašajo sedaj poročila, ki prihajajo od tam, utemeljene skrbi. Gospodarska kriza pretresa Jugoslavijo, pa brezposelnost,

inflacija, prezadolžitev na Zahodu, stalno pomanjkanje nekaterih nujnih potrebščin. Za varovanje valute je vsako potovanje v inozemstvo pogojeno z visokim pologom. Realni dohodek je vedno nižji. Rane, ki jih povzroča večnarodnost države, se gnojijo naprej: nemirno albansko narodno skupino drži oblast s silo vsaj v navideznem miru. Hrvati smatrajo, da so zapostavljeni in oropani vsake možnosti pritožbe. Oblast neprestano odkriva "žarišča nacionalizma"; ni pa v stanju pojasniti vzrokov tega nacionalizma niti ga za-treti. V boju proti pravemu ali navideznemu nacionalizmu je tu in tam stalna gonja proti neopredeljenim intelektualcem, ki jo vodijo partija, javna občila, policija in kazenska sodišča.

Mnogi zapadni opazovalci menijo, da se bo zaradi tega Jugoslavija kmalu razletela. Toda v državi sami za to ni nikakih znakov. Protestne stavke zaradi prenizkih plač so navadno kratkotrajne in so omejene na posamezna podjetja. Nobena stvar ni prebivalcem države bolj tuja kakor misel na kak upor. Za to je več vzrokov. Jugoslovani so poldrugo desetletje živeli v razmeroma lepem blagostanju. Sedaj v gospodarski krizi pa prebivalstvo troši prihranke, ki so se pred to nabrali v zasebnih rokah. Dotok denarja iz zahodne Evrope, predvsem iz Nemčije, kjer dela veliko Jugoslovanov, je usahnil. A iznajdljivost posameznikov pripomore k zaslužku s postranskim delom, pa naj bo to legalno ali ilegalno.

V glavnem pa pride političnemu vodstvu zelo prav, da je ljudstvo postalo v zadnjih desetletjih apolitično, ker nima nikjer nobene besede razen v obratih. Zato se v nezadovoljstvu zaradi materialnih dobrin težko vname politična iskra. Pri politično misleči (ne v partijskem smislu) manjšini obstaja tudi strah, da bi nemir v državi še poslabšal materialni položaj, da bi režim postal še ostrejši, ali da bi celo pripeljal do naslonitve na Sovjetsko zvezo.

Toda pri vsem tem jugoslovansko vodstvo nima nobene garancije, da bi moglo nemoteno držati oblast v svojih rokah v nedogled. Še manj pa more domnevati, da bi pri dolgem trajanju sedanjega stanja še ostal jugoslovanski socializem pri domačem prebivalstvu upoštevanja vreden, narodom Vzhodne Evrope pa privlačen. A vodstvu je mnogo do enega in

do drugega. Žato se nahaja pod pritiskom obeh, ko pristopa k odločitvam.

Toda kaj bo vodstvo pripravljeno storiti? Gotovo ničesar, kar bi motilo njegovo politično samodržstvo. A celo v trdnem okviru te ureditve oblasti bi se moglo partijsko vodstvo odločiti za nujne reforme. Najprej mora korigirati gospodarski sistem, tako da bodo podjetja ne le na papirju, ampak dejansko podvržena tržnim zakonom; in preprečiti mora osebne politične posege, pa tudi posege državne gospodarske uprave in partije. Ustroj delavskega samoupravljanja naj ostane, treba ga je le bolj prilagoditi racionalnemu vodenju podjetij. Tako v Jugoslaviji kot v svetu je nerazumljivo, da oblast ne bi že enkrat kljub ideološko pogojevim oviram našla rešitev pri zasebnih kmetih in obrtnikih, ki bi zmanjšali število brezposelnih.

Napetost med narodi Jugoslavije bi bilo mogoče z modrimi potezami tako omiliti, da bi postale znosne. Pri Hrvatih bi že to precej vplivalo, če bi v vodstvo partije in državnega aparata v Zagrebu prišle tudi osebe, ki bi vzbudile zavest, da so Hrvati vsaj za silo zastopani, kljub svojemu nerazpoloženju do partijskega vodstva. Težje bi bilo z Albanci na jugu Jugoslavije. Sedanja politika pritegovanja vijaka na Kosovu bo težko prinesla rešitev.

Take reforme nikakor ne bi spremenile Jugoslavijo v državo demokratičnega socializma, še manj pa v državo svobodne demokracije. Toda država vsaj ne bi več živila le pod njenimi komunističnimi možnostmi.

KORAK NAPREJ

PRI SVETNIŠKEM PROCESU FRIDERIKA BARAGA

P. dr. BRUNO
KOROŠAK,
O. F. M.

ČEPRAV je wyandottski župnik Anton Kuhls že 27. decembra 1873, komaj pet let po Baragovi smrti, v časopisu "Katholische Volkszeitung" javno izrazil svoje prepričanje, da bo prvi marquetteški škof FRIDERIK BARAGA kmalu prištet med svetnike, se je vendar cerkveni postopek za njegovo razglasenje k blaženim uradno pričel šele skoraj sto let pozneje, 15. marca 1967. Vzrok zakasnitve je treba iskati predvsem v silnih težavah pri zbiranju vseh pisem, ki jih je božji služabnik pisal ne le svojim domačim v

Sloveniji, ampak tudi avstrijski, nemški in francoski Misijonski družbi, duhovnikom in cerkvenim oblastem na Dunaju, v Münchenu, Parizu in Rimu ter svojim številnim znancem in dobrotnikom. Po seznamu, ki ga je sam Baraga zapustil, je teh pisem bilo 1914; od teh je marquetteška Zgodovinska komisija, ki jo je za zbiranje in študij pisem določil škof Noa, po dolgem raziskovanju našla le 643 pisem. Če temu dodamo še Baragova tiskana dela v slovensščini, nemščini, angleščini, očipvejščini, italijanščini in latinščini in če pomislimo, da so v Marquette za pravilno veljavni postopek vsa pisma in večino knjig morali najprej prevesti v angleščino, bomo vsaj malo razumeli, zakaj se je zadeva tako zavlekla.

Vsekakor, škofijski cerkveni postopek so v Marquetteu končali 27. septembra 1972; Kongregacija za svetnike v Rimu pa ga je začela pregledovati in verificirati 2. januarja 1973.

PRVI URADNI ODLOK SVETEGA SEDEŽA

V Vatikanu običajno razčistijo najprej vse spise, potem življenjepis božjih služabnikov z dokazi o njihovih svetniških čednostih, nazadnje pa še čudeže.

Kar se tiče pregleda Baragovih spisov, je Kongregacija za svetnike določila kar pet strokovnjakov z nalogo, da preštudirajo, ali ni v spisih božjega služabnika kaj nasprotnega veri in morali in tudi, kakšen je bil njegov značaj in katere so bile njegove najbolj značilne kreposti.

Strokovnjaki so za Baraga delo končali aprila 1975. Njihove sodbe so zelo povoljne. Eden izmed njih izrecno pravi, da se iz Baragovih spisov jasno razvidi, da je njegovo krepostno življenje herojskega značaja.

Ker pa so strokovnjaki skoraj vse svoje razprave napisali v angleščini, je bilo treba te razprave prevesti v latinščino. Prevod je bil nared šele februarja 1979, potem so ga dali v tisk.

Tiskane razprave, ki obsegajo 154 strani velikega formata, so potem znova dali v presojo strokovnjakom za svetniške postopke. Slednjič je bilo pod vodstvom kardinala Petra Palazzinija sklenjeno na glavni redni seji Kongregacije, da se izda naslednji javni odlok:

Na pobudo patra frančiškana Antonija Cairolija, postulatorja za proglasitev božjega služabnika Ireneja Friderika Baraga, marquetteškega škofa, k blaženim, je bilo dne 2. aprila 1982 predloženo rednemu zasedanju svete Kongregacije za razglašenje svetnikov vprašanje glede njegovih spisov.

Ista sveta Kongregacija za razglašenje svetnikov je po vsestranskem pretehtavanju odgovorila, da ni nobenega razloga, da se postopek ne bi nadaljeval; da pa s tem ne prikrajša pravic glavnega branitelja vere, da po cerkvenem pravu predloži še morebitne nasprotne pomisleke.

Hkrati je sklenila, da se o tem predmetu izda ta odlok, ne ozirajoč se na kakršnekoli nasprotne razloge.

Dne 2. aprila Gospodovega leta 1982.

Peter kard. Palazzini, prefekt
Trajan Crisan, tajnik

To je torej prvi uradni odlok svetega sedeža, prvi uradni korak za prištetje škofa Baraga blaženim.

ZAUPNO IN POGUMNO NAPREJ

Drugi odlok bo izdan, ko bosta dva uradno imenovana strokovnjaka, Rev. Daniel Rupp in p. Bruno Korošak, pripravila znanstveni življenjepis in zbrala vse druge zgodovinske dokaze o Baragovih krepostih in čudežih.

Ker že imamo prvi uradni odlok, se je Rev. Daniel Rupp pogumno odločil, da bo obenem z uradnim življenjepisom takoj pričel z znanstveno izdajo Baragovega Dnevnika, ki je pomemben ne samo za cerkevno, ampak tudi za splošno zgodovino Michigana. Tako bo lik našega božjega služabnika približal širšim plastem ne samo v Ameriki, temveč tudi v Evropi in po svetu.

Kdaj bo postopek končan? Datumov ne morem prerokovati. Če bi imeli več strokovnjakov na razpolago, bi se zadeva lahko končala v dveh ali treh letih. Tako pa vse kaže, da bo treba še potrpeti, delati in prositi Boga, preden bomo na oltarjih javno častili škofa Baraga.

"Gospod Baraga se odlikuje pred vsemi drugimi misijonarji, o čemer tudi jaz lahko pričam z vso upravičenostjo. Ta božji mož ima globoko in obširno izobrazbo, apostolsko pobožnost, združeno z nenasitno vnemo za spreobračanje duš, in tako veliko modrost, da ga po pravici slavijo ne samo katoličani, ampak tudi protestantje in pogani. Božji blagoslov je vidno spremljal njegovo neutrudljivo delo . . . V prospeh kreposti in vere zasluži, da ga postavijo na svetilnik, da bi svetil tudi mnogim drugim . . ." je pisal o Frideriku Baragu slovenski misijonar Pirc. Ali ti poznaš življenje in delo tega velikega rojaka, našega in ameriškega oltarnega kandidata? Si že kaj storil za Baragov proces z zaupanjem njegovi priprošnji, z molitvijo in darom, da ga res "postavimo za svetilnik, ki bo svetil tudi mnogim drugim . . ."? Ponosni smo lahko nanj, saj je naše gore list.

izpod sydneyjskih stolpov

Fr. Valerian Jenko, O. F. M.,
Fr. Ciril Božič, O. F. M.,
St. Raphael's Slovene Mission,
313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W., 2160
(P. O. Box 280, Merrylands, N. S. W., 2160)
Telefon: (02) 637 7147

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
St. Raphael's Convent,
311 Merrylands Rd., Merrylands, N. S. W., 2160
Telefon: (02) 682 5478

NEDELJSKA služba božja je pri Svetem Rafaelu v Merrylandsu ob 9:30 dopoldan, sobotna vigilna maša, ki velja za nedeljsko, pa ob sedmih zvečer. Spovedovanje se prične vselej pol ure pred mašo. Kadar name ravate k spovedi, pridite dovolj zgodaj, ker hočemo mašo pričeti točno.

POGREŠAMO pri bogoslužju prvoobhajance in birmance. Otroci, ki so lansko leto v septembru prejeli prvo sveto obhajilo, zelo redko, ali pa sploh ne prihajajo k zakramentom. Isto velja za birmance, ki so prejeli zakrament potrjenja po rokah nadškofa dr. Šuštarja v letošnjem januarju. Nekateri niso prišli k zakramentom niti enkrat po prejemu birme oz. prvega obhajila. Žal so mi poznani celo primeri, ko prvoobhajancev predlanskega leta ni bilo več blizu: njih prvo sveto obhajilo je bilo očitno tudi *e d i n o* doslej. Upam, da ne bodo čakali na naslednjo spoved in obhajilo do birme oz. do poroke. . .

Razumem, da pri tem ni toliko krivda otrok, ampak staršev, ki sami ne pridejo k maši in s tem tudi otrokom pretrgajo zvezo z Bogom. Čudna neodgovornost, ki ji ni opravičila.

CANBERRA ima slovensko mašo v nedeljo 21. avgusta ob 11:30 v Red Hill-u (vogal Hicks in Nuyts), naslednjo pa 18. septembra ob isti uri. Pred mašo je prilika za zakrament sprave.

WAGGA-WAGGA ima službo božjo isti dan kot Canberra, to je 18. septembra. Ob šestih zvečer v sestriški kapeli na Mt. Erin. Pred mašo spovedovanje.

WOLLONGONG — FIG TREE: slovenska maša bo v nedeljo 28. avgusta ob peti uri popoldan. Naslov te nove slovenske cerkve je 100 Princes Highway, Fig Tree. Naslednji mesec pa je tu služba božja 25. septembra ob isti uri.

WOLLONGONG — VILLA MARIA ima slovensko

mašo na drugo nedeljo v mesecu, torej 11. septembra. Ob petih popoldan.

NEWCASTLE pride za slovensko mašo zopet na vrsto v nedeljo 30. oktobra. Ob šestih zvečer, cerkev Srca Jezusovega, Hunter Street, Hamilton.

"ZARJA" je ime našemu mladinskemu pevskeму zboru, ki za konec avgusta potuje v Melbourne. Na stopil bo na MLADINSKEM KONCERTU, ki ga vsako leto organizira tamkajšnje versko središče. Lepa prilika, da se mladina z nastopom izkaže in da se iz raznih krajev Avstralije tudi sreča ter med seboj spozna. Letos se bodo v Melbournu srečali celo z adelaidsko pevsko skupino, ki se je tudi prijavila za nastop.

Našim mladim želimo prijetno potovanje ter seveda obilo uspeha pri nastopu.

KONCERT Janeza Jeršinovca s Planšarji, gostov iz domovine, bo v naši cerkveni dvorani na Očetovski dan, v nedeljo 4. septembra ob četrti uri popoldan. Vstopnice so že na razpolago — nabavite si jih pravočasno.

Poldrugo uro pred pričetkom koncerta bo v naši cerkvi sveta maša, torej ob 2:30. S tem bomo ustregli zlasti oddaljenim udeležencem koncerta, ki bi ne mogli dvakrat na isti dan k nam: zjutraj za mašo, popoldan pa za koncert.

Koncertu bo sledil ples ob glasbi istega ansambla.

IZSELJENSKO NEDELJO praznujemo letos 11. septembra. V sydneyjski stolnici bo ob dveh popoldan somaševanje duhovnikov raznih narodnosti z nadškofom Clancyjem. Tudi Slovenci smo vabljeni k tej slovesnosti, narodne noše pa so še posebej dobrodošle.

STOJNICO v Merrylandsu ima naše versko središče spet v petek 9. septembra. Tako se zopet priporočamo — kot v preteklosti — za primerne stvari, ki gredo v prodajo. Naslednji datum za to našo aktivnost je 23. novembra.

PRVO OBHAJILU bo v naši cerkvi na nedeljo 25. septembra. Šestnajst malčkov — sedem deklic in devet fantov — se že dolgo pripravlja na ta veliki dan. Molimo zanje v tem času priprave, da bi zvesto živeli po evangeliju in bi jim bil Jezus njih gost na poti skozi življenje. Starše prvoobhajancev pa prosim, da vzpodbujajo svoje otroke, naj se pridno učijo verouka, naj redno molijo in se udeležujejo svete maše. Ko to pišem, so otroci že prejeli zakrament sprave.

RAFAELOVO IN OBLETNICE POROK. Ti dve slovesnosti bomo letos združili na en praznik. Na nedeljo 2. oktobra bomo slavili zavetnika naše cerkve, sv. nadangela Rafaela, s slovesno službo božjo. Isti dan pa bomo tudi praznovali letošnje obletnice porok

naših rojakov (začenši z deseto, dalje petnajsto, dvajseto in tako dalje. . . po obletnicah, ki so deljive s pet.) Prav je, da se kot skupnost zahvalimo Bogu z zakonci za vse darove in božji blagoslov, ki jih je zakonom in našim družinam delil. Če imate v tem letu katero zgoraj omenjenih obletnic poroke – prijavite se v našem verskem središču!

LIKOVNO RAZSTAVO v naši dvorani na zadnjo novembrsko nedeljo (27. novembra), sem že v prejšnjih številkah omenjal. Vse naše umetnike, poklicne in amaterske, vljudo vabimo k sodelovanju. Prijavite se čimprej, da nam s tem olajšate organiziranje prireditve. Za nadaljne informacije se obrnite na p. Cirila, ki razstavo pripravlja.

ZA VSE VERNIKE zunanega zapadnega dela naše nadškofije prireja škof Beda Heather v nedeljo 16. oktobra **EVHARISTIČNO-MARIJANSKO SLOVENOST** v Springwoodu. Za to priliko bomo organizirali avtobus, ki bo odpeljal izpred naše cerkve ob enajsti uri dopoldan. Prihranimo si to nedeljo za udeležbo pri tej slovesnosti, da bomo res dostojno predstavljali našo narodno skupino.

“**KOLINE**”, ki smo jih imeli 23. julija v naši dvorani kot letno prireditev Društva sv. Ane, so pokazale, da se s sodelovanjem in dobro organizacijo da veliko doseči. Članicam Društva sv. Ane so seveda pomagale tudi druge žene in matere. Cisti doprinos te prireditve (namenjen je bil za pod v dvorani) je bil 1339.70 dolarjev. Hvala vsem pomočnikom in udeležencem! Vsi smo se prijetno zabavali ob zvokih ansambla “Fantje treh dežel”.

DELA V DVORANI so v zadnjem času lepo napredovala. Joško Kavaš s pomočniki je v kuhinji položil ploščice, električar Angel Batič je uredil razsvetljavo v kuhinji in na balkonu ter priklopil elektriko v dva lestenci na stropu dvorane, ki ju je prav posrečeno zamislil in izdelal Bruno Bolko, lastnik podjetja Primorie Pty. Ltd. v Seftonu. V novo stanovanje za sestre je inštalater Markovina napeljal vodo. In ko to pišem, so pričeli s polaganjem poda v dvorani. Seveda je doprinos od “Kolin” kril komaj četrtino stroškov, ki so narastli že na šest tisoč dolarjev. Upajmo, da bo Walkathon vsaj v glavnem doprinesel, kar bo še potrebno kritju računov za pod.

NAŠI POKOJNI

Dne 13. jul. je v Seven Hills (Mt.Carmel bolnišnica) umrl komaj štiriinpolletni **FRANK JAMES RILY**. Rojen je bil 15. januarja 1979 kot sin Antona in Nade r. Horvat. Dne 28. aprila istega leta je v naši cerkvi prejel sveti krst. Letos v januarju je začutil bolečine v glavi in začel je izgubljati ravnotežje. Zdravniški poskusi, da bi fahtka rešili, so se izkazali neuspešni.

Dne 25. maja je na bolniški postelji prejel sveto birno, končno pa doživel in odšel med angelce. Pogrebne molitve smo imeli v petek 15. julija na slovenskem pokopališču v Rookwoodu, kjer je Francek dobil grob. – Poleg staršev zapušča starejšega brata Marka. Družina in tudi stari starši Franc ter Olga Horvat, se iskreno zahvaljujejo vsem za izraze sožalja, za pomoč v bolezni, za obiske, za cvetje in udeležbo pri pogrebu. Vsem iskren Bog plačaj!

V Westmead bolnišnici pa je v prvih minutah novega dne 15. julija izdihnila **MARY ANNE STANIČ**. Rojena je bila 21. decembra 1962 v Sydneyu v družini Darka in Milke r. Velišček. Že od njene detinske dobe jo je Bog obiskoval s trpljenjem, zato je večino življenja preživela po bolnišnicah in raznih zavodih. Bila pa je izredno ljubljena hčerka in sestra ter je vsakih štirinajst dni za konec tedna, ob državnih in cerkvenih praznikih ter ob počitnicah preživela v krogu svoje družine v Granville. Pokopana je bila na slovenskem delu pokopališča Rookwood, rožni venec na predvečer pogreba smo imeli v pogrebnem zavodu A. F. Anderson v Granville, pogrebno mašo pa v farni cerkvi sv. Družine, Granville East.

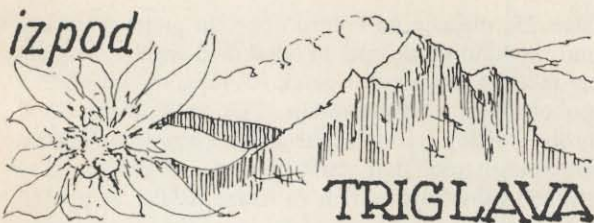
V Newcastleu pa imamo tokrat kar dva smrtna primera. Prvi pokojni je rojak **JAKOB OTOREPEC**, ki je umrl 20. julija v New Lambtonu (Newcastle). Rojen je bil 13. julija 1907 v Rogaški Slatini kot sin Jožefa in Neže r. Otorpec. Leta 1933 se je na Bledu poročil s Terezijo Ulčar. V Avstralijo sta prišla leta 1949. Pogrebna maša je bila opravljena v cerkvi sv. Terezije, New Lambton, na dan 22. julija, pokopan pa je bil na pokopališču v Sandgate. Poleg žalujoče žene zapušča tudi hčerko Alojzijo por. Kern ter sina Leopolda Andreja.

Dne 23. jul. pa je umrl **IVAN ŠČEVAK**, ki je bil rojen 15. marca 1908 na Dunaju kot sin Ivana in Neže r. Somer. Starši so bili po rodu iz Koroške. Leta 1944 se je v Varaždinu poročil z Antonijo r. Nežmah, ki je po rodu iz Dolenjskih Toplic. V Avstralijo sta prišla leta 1950. Nekaj časa je družina živela v taborišču Greta, nato v Wollongongu, kjer je bil Ivan zaposlen v tovarni umetnih gnojil. Pred trinajstimi leti pa so se odselili v New Lambton (Newcastle), kjer je zdaj zaključil svoje zemsko potovanje. Zadnji domek na svetu je našel na Sandgate pokopališču.

Poleg žene zapušča pokojnik pet sinov: Radolfa (40 let), Petra (37 let), Otona (35 let), Vilija (33 let) in Gerga (26 let).

Vsem sorodnikom pokojnih naše iskreno sožalje, njim pa naš spomin pred Gospodom. Naj počivajo v miru božjem!

P. VALERIJAN

POGOVOR so imeli nedavno predstavniki slovenske KP in pedagoški delavci. Ugotovili so, da so v Sloveniji razmere v zvezi z učiteljstvom nezadovoljive. Za učiteljski poklic prevladuje "negativna izbira" in zanj se zanimajo večinoma le slabši učenci. Tudi so na sestanku izrazili neugodje, da je učiteljski poklic v Sloveniji tako zelo "feminiziran". V povprečju je po šolah kar tri četrtine učiteljic, na osnovnih šolah pa celo kar do 90 odstotkov. Zaman so se spraševali, kje naj bi tičal vzrok, da se moški nič ne ogrevajo za učiteljski poklic.

IZ SESTANKA odbora skupščine SFRJ, o katerem je pred par meseci poročalo ljubljansko "Delo", bremo med drugim tudi poročilo o vlogi Cerkve v zadnjem času. Takole se glasi: "Tudi Cerkev je okrepila svoje delovanje. Pridobiti si skuša čim več mladih ljudi, precej se je povečala tudi njena naklada knjig in brošur. Vsebina teh publikacij je pogosto povsem v nasprotju s socialističnim samoupravnim sistemom." Res, zločin je pridobivati mlade ljudi, da so dobri in poštene. S socialističnim samoupravnim sistemom pa je gotovo v nasprotju vsaka verska knjiga, saj protiverski sistem ne priznava Boga in nadnaravo. Ugotovitev na sestanku seveda boli režim, saj kljub načrti ateiz-

zaciji vera še vedno živi in na gotovih področjih celo napreduje.

ŠTEVILO VLOMOV se je v Sloveniji od lanske prve polovice leta pa do letošnje povečalo kar za 37 odstotkov, beremo v ljubljanskem listu. V dveh lanskih počitniških mesecih je bilo v Celju, Mariboru in Ljubljani (to so tri slovenska mesta, kjer je največ vlomov) okoli sedemdeset vlomov v stanovanja in podobne objekte, letos pa beleži samo Ljubljana v juniju in prvem delu julija okoli sto vlomov. Poročilo pravi, da v mnogih primerih nudi priložnost za vlom in krajo brezbriznost ljudi. Zaradi počitnic prazna stanovanja, celi bloki in stolpnice ter zapuščene hiše ali delavnice so za vlomilce in tatove prava vaba.

NA KOROŠKEM v Avstriji so v Vrbi ob Vrbskem jezeru cesto, ki pelje v Žopreče, nedavno imenovali po znanem slovenskem ljudskem skladatelju in dirigentu. To je Pavel Krnjak, ki je umrl pred štirimi leti. Med koroškimi Slovenci je bilo priznanje sprejeto z zadovoljstvom, saj je zares pomembno: ob njem ne gre le za prvo javno počastitev tega plodovitega zamejskega Slovenca in pevca slovenske Koroške, ampak tudi za priznanje ostalim slovenskim kulturnim ustvarjalcem na Koroškem.

TOČO kot gosja jajca je sredi julija streslo neurje nad delom Slovenije. V posameznih predelih Dolenjske je toča uničila kar četrtno pridelka koruze in trt. Poškodovani so zlasti vinogradi okoli Straže in nad Verdunom pri Stopičah. Pišejo, da je najdebelejša toča padala prav okrog Stopič, Šentjerneja in Kostanjevice. Marsikdo si je dolgo zdravil boleče buške in celo prave rane, če ga je ujma ujela kje na planem.

UMRL JE dne 8. junija v Ljubljani slovenski pisatelj **Miško Kranjec**. Doma je bil v Veliki Polani v Prekmurju, kjer se je rodil družini sezonskega delavca dne 17. septembra 1908. V Ljubljani je študiral slavistiko, že v stari Jugoslaviji izdajal komunistični list Ljudska pravica, med vojno pa bil angažiran v partizanskem novinarstvu. Po vojni so mu poverili precej političnih in kulturnih dolžnosti, počasi pa se je umaknil iz javnega življenja v lastni krog intimnega pisateljskega dela.

Opali

Ogleduješ po lepem darilu, zlasti morda pred obiskom domovine?

Oglasi se pri nas: imamo bogato izbiro **BRUŠENIH OPALOV** in **DRAGIH KAMNOV**, izdelujemo pa tudi **ZLATNINO** in **SREBRNINO** po lastnih načrtih ali Vaših željah.

Ko kupujete opale, drage kamne, zlatnino, zaročne in poročne prstane . . .

OBIŠČITE NAS!

Pomenili se bomo v slovenskem jeziku!

KOVAC'S GEMS & MINERALS

291-293 WATTLETREE ROAD,
EAST MALVERN (Melbourne), 3146
Telefon: 509 1611

Melbournskim rojakom je na uslugo

ZOBNI TEHNIK — DENTAL TECHNICIAN
LUBI PIRNAT

18 WRIDGWAY AVE., BURWOOD, Vic.
Telefon: 288 4159

Izdelava umetnega zobovja in vsa popravila.
Full denture service and repairs.

VSAJ DVAJSETLETNICE smrti ljubljanskega nadškofa **Antona Vovka** so se spomnili doma v "Družini", ko so že morali molčati ob stoletnici rojstva njegovega prednika, pokojnega škofa Gregorija Rožmana. Objavili so celo sliko nadškofa Vovka s papežem Janezom XXIII, na kateri se očitno vidi obveza okoli nadškofovega vratu, kjer so mu do smrti ostale odprte rane opeklin. Seveda pa med vrsticami ni niti omembe onega sramotnega dogodka, ko so ga ob prihodu v Novo mesto na železniški postaji polili z bencinom in zažgali. . .

"Vemo, da se je posebno prva leta boril kakor lev za pravice Cerkve ter skrbel za naše župnije. Toliko praznih župnij in komaj peščica duhovnikov! Takrat nismo imeli skoraj nobenih komunikacijskih sredstev . . . Takrat je postal on veliki oznanjevalec Kristusove resnice med nami. Ljudje so kar nekako viseli na njegovih ustnicah: Kaj nam bo povedal? Njegovo veselje je bilo, ko je hodil od župnije do župnije, od nedelje do nedelje ter povsod bodril, opogumljal, učil, prosil: Vztrajajte v veri naših očetov! Tako je postal velik oznanjevalec evangelija v tistem burnem času, ko nismo imeli nobenih drugih možnosti oznanjevanja," je med drugim ob priliki spominske maše o pokojnem nadškofu Vovku povedal pomožni škof Lenič.

VINOGRADNIKI v Sloveniji so lani izvozili kar 424.211 hektolitrov vina. Je pa seveda težko reči, koliko je bilo v tem izvozu slovenskih vin, ker izvozniki prodajajo na tuje tudi vina, ki so jih pokupili po drugih jugoslovanskih republikah. Poročilo tudi omenja kot znano dejstvo, da Slovenci doma popijejo več vina na leto, kot pa ga letno pridelajo.

NA PRAŠIČE so se spravili: kar dve novi farmi prašičev postavljajo v Sloveniji. Ena je pri Pristavi pri Krškem in bo oskrbovala s svinjino Ljubljano ter Primorsko. Druga pa je ob že dosedANJI v Dražencih pri Ptuj. Tu v prejšnji rede po 40.000 prašičev, v novi pa bo prostora še za 30.000. Ti dve farmi bosta v glavnem zalagali s svinjino severno Slovenijo.

Ob tem poročilu pa se le sprašujem, kam neki gre iz teh farm svinjina, ko vsi povratniki iz obiska v Sloveniji pripovedujejo o praznih mesnicah . . .

V CRNGROBU pri Škofji Loki se je v nedeljo 24. julija izkazalo dvaindvajset skupin v pritrkavanju. Med njimi je bilo kar precej mladih skupin, ki so enakovratno nastopale s starejšimi in bolj izkušenimi. To je kar lep znak, da pritrkavanja v Sloveniji še ne bo konec in starejši podajajo stoletno tradicijo mlajši generaciji. Pritrkavanje je vsekakor del slovenske kulture in tvori skupaj z drugimi elementi našo narodno identiteto. Nastopajoči so dve uri in pol izvajali melodije

na odlične crngrobske zvonove. Vse skupine so ob zaključku dobile priznanja za sodelovanje na srečanju in za celotni trud po domačih župnijah v obliki diplom, ki jih je oblikoval akademski slikar Lucijan Bratuš, podpisal pa nadškof dr. Šuštar.

OKROG TISOČ MLADIH, povečini študentov in dijakov, je v noči od 1. na 2. julij peš poromalo k Mariji Pomagaj na Brezje. To je že večletna tradicija in vedno več je udeležencev. Letos je bilo to tudi svetotelno romanje z vodilno duhovno mislijo: Po Mariji k Jezusu! Med romarje je v soboto zjutraj prišel tudi ljubljanski nadškof in metropolit dr. Šuštar ter zanje maševal.

VELIKONOČNO ZMAGOSLAVJE je bil pogreb matere ljubljanskega nadškofa in metropolita dr. Alojzija Šuštarja na nedeljo 31. julija. Tiha in skromna kmečka mati je bila 89-letna **Marija Šuštar**, polna do brote in dobrih del. Umrla je v petek 29. julija na svojem domu na Grmadi pri Trebnjem na Dolenjskem. Življenje je dala desetim otrokom in doživela smrt peterih. Vse svoje življenje je posvetila družini, življenjske križe pa je premagovala z rožnim vencem v rokah, ki je bil njen zvesti spremljevalec do zadnjega diha.

Nadškofu in metropolitu tudi od avstralskih Slovencev iskreno sožalje!

Božja beseda

“Učenik, kaj naj dobrega storim, da prej-
aj me vprašuješ o dobrem? Samo eden je
aj zapovedi!” Vprašal ga je: “Katere?” In
kradi, ne pričaj po krivem, spoštuj očeta
n sebe.” Mladenič mu je rekel: Vse to sem
rekel: “Ako hočeš biti popoln, pojdi, pro-
klad v nebesih; potem priti in hodi za me-
talosten odšel; imel je namreč veliko pre-

nično, povem vam: Bogatin bo težko pri-
Lažje bo velblodu iti skozi šivankino uho,
o pa so učenci to slišali, so se silno čudili
us se je ozrl vanje in jim rekel: “Pri ljudeh
”

(Iz evangelija svetega Mateja 19, 16 – 26)

je povabil, naj vse svoje imetje odda ubogim ter pri-
čne hoditi za njim.

Tu pa je zadel božji klic ob nepremagljivo oviro.
Zapustiti svoje premoženje? Z drugo besedo: začeti
živeti iz dneva v dan – v pomanjkanju, morda celo la-
koti, žeji, brez dobrega prenočišča . . . Preveč zahteva
Kristus, nekaj nemogočega! Nezmožen žrtve je ža-
losten odšel, Kristus pa je nadaljeval z naukom, kako
velika ovira je za mnoge bogastvo tega sveta.

Grenki predlog bogatemu mladeniču, naj se znebi
vsega svojega imetja, je Jezus osladil z obljubo, da si
bo s tem pridobil zaklad v nebesih. Toda kljub svoji
drugače zvesti službi Bogu je sladkost obljube mlade-
nič zaznal le deloma ali pa sploh nič, grenkobo žrtve
pa zelo močno. Bodoči zaklad v nebesih se mu je zdel
malo predaleč, da bi ga imel rajši kot pa zbirko ko-
vancev, ki jih je posedoval in skrival pred tatovi bos-
gavedi kje. Bil je brez dvoma dober fant, a njegova
vnema je bila kljub vsemu vsakdanja in prizemna. Po
okolščinah bi lahko sklepali – kot nekateri zgodovi-
narji in raziskovalci svetega pisma –, da je bil morda
kljub svoji mladosti kak odličen uradnik rimskega ce-

sarstva, a že pri njegovem sprejemnem izpitu za viso-
ga upravnika v nebeškem kraljestvu je dokazal, da za
kaj takega ni sposoben. Ustavila ga je navezanost na
časne dobrine in pa strah pred žrtvijo . . .

Navezanost na časne dobrine in strah pred žrtvijo
– kaj se vam ne zdi, da je oboje tudi današnja ovira,
ki se tudi nam spet in spet stavlja na pot hoje za Kri-
stusom? V tem našem času potrošniške družbe, ki
že ne ve, kaj bi si izmislila in nabavila in je “denar”
domala magična beseda? Žal tudi mnogi kristjani
ocenjujejo vse v odnosu do denarja. Tudi največje
človeške vrednote so dostikrat podvržene temu ne-
nasitnemu mamonu. Ljudje hočejo denar, kot bi bil
cilj življenja. Pogosto so mnogi za to pripravljeni
vse žrtvovati: otroke, vzgojo otrok, zdravje, ljubezen
do sočloveka, celo večno srečo – vse, prav vse, samo
da bi imeli denar. To je huda bolezen današnjega člo-
veka, ki postaja za mnoge že skoraj obsedenost, da
ne rečem blažnost. Človek se giblje v samem pehanju
za denarjem in standardom, postaja živčen, za nič
nima več časa. Končno postane Ego – vase zagledan,
nihče drug ga več ne briga, zapira oči in srce za po-
trebe bližnjega, ki ima v tem življenju manj sreče in
zavisi od naše dobrotne roke . . .

Navezanost na časne dobrine pa nujno spremlja tu-
di strah pred žrtvijo. Nič več ne znamo sebi reči tisto
odločno besedico “ne” – niti stvarjem, ki so nam brez
sleherne koristi, niti stvarjem, ki so nam v očitno ško-
do. Kaj šele, da bi si še znali prostovoljno naložiti ka-
ko žrtev in s tem krepili svojo voljo. S to vajo bi se
mного lažje odločali za dobro, kadar smo pred raz-
potjem.

Danes jadikujemo nad mladino, med katero je
toliko modernih “bogatih mladeničev”. Ničesar ji ne
manjka in ji prav od rojstva nikoli ni, vsega ima v izo-
bilju. Ceniti pa tega ne zna. Pa tudi ne odpovedati se
delčku svojega obilja v prid bratom in sestrām, ki ni-
majo niti koščka vsakdanjega kruha. Starejši pri vsem
tem pozabljamo, da smo bili sami njeni vzgojitelji
– ni sicer povsem naša krivda, v veliki meri pa. Raz-
vadili smo jo z lastnim zgledom in popuščanjem ter
molkom, ko bi bilo treba reči odločno krščansko be-
seda in ji z zgledom pokazati pot.

Kristus nas vabi za seboj, kot je bogatega mlade-
niča . Ne obrnimo se žalostni od Njega, ampak stopi-
mo v Njegove vrste! Današnji čas zahteva močne zna-
čaje, da bodo vzdržali v viharju, ki je vedno močnejši
in hoče na svetu uničiti vse, kar je lepo in plemenito.
Boš vztrajal – ali pa mu podlegel?

*Fr. Basil A. Valentine, O. F. M.,
SS. Cyril & Methodius Slovene Mission,
Baraga House, 19 A'Beckett St., Kew, Vic. 3101
Telefon: (03) 861 8118 in (03) 861 7787*

*Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
Slomšek House, 4 Cameron Ct., Kew, Vic. 3101
Telefon: (03) 861 9874*

+ Tik pred nami je letošnji MLADINSKI KONCERT, že d e v e t i v vrsti, ki ga bomo imeli na nedeljo 28. avgusta v naši cerkveni dvorani. Zanj kot vsakoletno prireditev, ki zopet postaja vseavstralska, izrabimo avgustove šolske počitnice. Tako je mladina vse bolj sproščena, udeležba pa omogočena tudi oddaljenim skupinam.

Letos pridejo spet pevčki iz Adelaide, ki so nas že lani s svojim nastopom prijetno presenetili in navdušili. Iz Sydneya pa bo tudi med nami mladinska skupina, ki nas z nastopom na koncertu — o tem sem prepričan — ne bo razočarala. Vsem gostom, sydneyjskim in adelaidskim, kličemo Melbournčani iskreno dobrodošlico! Želim in iz srca upam, da se bodo med nami dobro počutili. Sprejeli jih bomo po domače in zaradi števila gostov bo naša postrežba bolj preprosta in "počitniško - taboriščna", pa zato nič manj gostoljubna in zares iz srca.

Kot sem napisal v naših nedeljskih oznanilih, naj ponovim še tu: družine, ki bi bile pripravljene sprejeti kakega našega gosta iz N. S. W. ali Južne Avstralije za nekaj nočitev, naj pokličejo naše versko središče. Za pomoč bom hvaležen. Največ jih bo seveda "taborilo" v Baragovem in Slomškovem domu, a zelo ver-

jetno bomo potrebovali še kaj gostoljubnih slovenskih družin, zlasti ne predaleč od verskega središča.

+ Kot sem zvedel končno iz oglaševanja (po dveh mesecih prve objave za naš Mladinski koncert, ki je vsakoletna prireditev in vezana na avgustove šolske počitnice), nastopajo gostje iz Slovenije (Janez Jeršinevec s Planšarji) na isti dan in ob času našega Mladinskega koncerta — pri melbournskem Jadranu. Pripravljalni odbor za to turnejo zasluži ukor, ker se je malo potrudil za koordinacijo. Da se ob izbiri datumov niti en član tega odbora ni spomnil na naš Koncert, ni ravno znak posebnega zanimanja za tukajšnjo našo mladino in tu gojeno kulturo.

Nič nimam proti gostovanjem iz Slovenije, dokler so na kulturni ravni in ne le kulisa za politično invazijo naše svobodne Slovenije v Avstraliji. A če mi sami ne znamo ceniti naporov naše mladine, ko je kulturnih prireditev med nami že tako malo, potem je skoraj škoda vsake besede. Ob tem se čuti versko središče v Kew kot prireditelj tega našega vsakoletnega MLADINSKEGA KONCERTA upravičeno prizadeto in prizadeta je tudi nastopajoča mladina, ki takega nezanimanja za svoje kulturne napore ni zaslužila.

Te vrstice so pisane dobronamerno kot umirjen a vendar odločen protest — v upanju, da se kaj podobnega ne bo več zgodilo. Kdor ne zbira, raztresa, pa če se tega zaveda ali ne.

+ Poleg vabila na MLADINSKI KONCERT vidite na teh dveh straneh tudi oglas za HARMONIKARSKI KONCERT, ki bo v naši dvorani v sredo 31. avgusta. Nastop te prvaške skupine muzikantov na našem Mladinskem koncertu v nedeljo bo le skromen predokus tega, kar nam bo nudila v sredo zvečer na lastnem nastopu. Res je, da ta koncert sledi malo preblizu našemu, a drugače ni bilo mogoče. Avstral-azijski prvak Branko Tomažič-Srnc, ki nastopa in je ta prireditev namenjena v podporo njegovemu nadaljevanju glasbe-

ACCORDION IN CONCERT

Melbournski Slovenci ste vabljeni na

HARMONIKARSKI KONCERT

Nastopa avstralsko-azijski prvak BRANKO TOMAŽIČ - SRNEC in EASTERN SUBURBS ACCORDION ORCHESTRA (avstralsko-azijski letošnji prvaki kot harmonikaška skupina) pod vodstvom glasbenega učitelja HEINZ-a DABERNIGA.

Večer tradicionalne, sodobne in moderne glasbe odličnih igralcev harmonike.

Izreden užitek, ki ga je škoda pustiti mimo!

V SREDO 31. AVGUSTA ZVEČER OB OSMIH

V BARAGOVIM DVORANAM SLOVENSKEGA SREDIŠČA V KEW

Vstopnina: \$ 5.—, upokoenci in mladina pod 15 leti \$ 3.— Predprodaja vstopnic v našem središču v Kew.

VABLJENI STE

na

MLADINSKI KONCERT

NEDELJA, 28. AVGUSTA, ob štirih popoldne

v BARAGOVIM DVORANAM našega središča v Kew.

Pestri nastopi slovenske mladine treh naših avstralskih središč v petju in glasbi.

VSTOPNINA: Odrasli \$4.—, upokoјenci in mladinci \$3.—, otroci prosto.

Dobiček predstave je namenjen SKLADU ZA DOM POČITKA.

nega študija v Kanadi, v septembru že odhaja na pot.

Naj Branku tudi na tem mestu izrečem iskrene želje nas vseh, da bi ga tudi v Kanadi spremljal božji blagoslov in ga čakalo še veliko lepih glasbenih uspehov. In na nas naj ne pozabi, ki bomo z zanimanjem sledili njegovemu glasbenemu razvoju v naslednjih letih.

+ Poroko naj omenim v naši cerkvi eno: dne 16. julija je kot nevesta stopala pred oltar naše cerkve **Suzi Jaksetič** ter tamkaj za vselej podala roko **Toliju Charewicz-u**, poljskega rodu iz St. Albansa. Suzi je bila rojena v Williamstownu, krstil pa sem jo v Newportu. Je iz družine Hermana Jaksetič in Amalije r. Rutar iz St. Albansa. Iskrene čestitke mlademu paru!

+ Krsta pa sta bila pri nas v juliju dva: Dne 10. julija so iz St. Albansa prinesli hčerkico Johna **Marinkoviča** in Kolotite r. Filo. Dobila je imena **Jackline Palu Gisella**. Ker je mama iz Tongan-etnične skupine, je bila krščena med tongansko mašo, ki je enkrat na mesec v naši cerkvi. — Dne 23. julija pa je krstna voda oblila **Amando Marie**, novo članico družine Maksa **Hartmana** in Violette r. Podgornik, Gladstone Park.

Naj Bog blagoslovi obe družini!

+ Na nedeljo 17. julija smo se zopet skupinsko udeležili v melbournski stolnici ekumenskega bogoslužja z molitvami za usuznjene narode. Pri večjezikovnih molitvah nas je s prošnjo v slovenščini predstavljala Marija Lahova v narodni noši. Zahvala njej in vsem udeležencem, zlasti vsem narodnim nošam!

+ Veselo vest mi je sporočil iz Ljubljane novozivljeni frančiškanski provincial p. Miha Vovk: p. Bernard, ki je po bogoslovnem študiju v Melbournu odšel domov in zdaj kot duhovnik deluje v Mariboru, se je prijavil za vrnitev med nas za dobo treh let. Upajmo, da ne pride kaj vmes ter bo pater v mesecu oktobru med nami. V dokaz, da ga težko čakamo, mu že zdaj

kličemo veselo dobrodošlico. Melbournsko versko središče potrebuje mlado moč in dela bo za oba več kot dovolj.

+ P. Stanko, ki je skoraj enajst let deloval med nami, nam je poslal pozdrave iz Irske, kjer po drugem letu študija v Londonu preživel počitnice. Lani je diplomiral iz enega teoloških predmetov, letos pa je za študij in diplomo izbral filozofski predmet. Zdaj odhaja v Ljubljano, kjer so mu predstojniki določili odgovorno službo magistra frančiškanskih bogoslovcev. Po pismih sodeč Avstralije ni in ne bo pozabil.

+ V mesecu septembru imamo v verskem središču kar štiri prireditve:

OČETOVSKA PROSLAVA bo na prvo septembrsko nedeljo (4. sept.) po deseti maši. Kot običajno jo bo priredila Slomškova šola, gospodinje pa naprošam, da kaj prispevajo za skupno mizo. Seveda so k k proslavi vabljeni vsi, ne le očetje!

DAN OSTARELIH priredimo vsako leto na tretjo septembrsko nedeljo (letos 18. sept.). Vse naše drage upokoјence vabimo k deseti maši, po maši pa kot običajno v dvorano. Tam bo zanje pripravljeno kosilo, popoldne pa bodo preživeli ob domačem razgovoru, petju, igrah in podobno . . . Za živahno petje bodo poskrbeli goste iz Geelonga — tamkajšnji pevski zbor pod vodstvom g. L. Furlana. Že več let so ta dan med nami in zelo dobrodošli.

Če kdo ostarelih nima prevoza, naj nam pravočasno sporoči, pa bo tudi za to poskrbljeno. Versko središče samo želi, da bi bilo to srečanje čim pristrčnejše in da bi zajelo čim več naših ostarelih rojakov.

WALKATHON prireja mladina (seveda so tudi starejši vabljeni k udeležbi) isti dan popoldan v prid našemu bodočemu Domu počitka. Mnogi že imajo pole ter že pridno nabirajo sponzorje, drugi so vabljeni,

Cvetje vseh vrst in za vse prilike
nudi melbournskim Slovencem

ANN-GWENN BOUTIQUE FLORIST

186 Moreland Road, Brunswick, Vic.

Tel.: 386 5496 — Po urah: 470 4046
in 470 4095

Vprašaj za ime: GIOVANNA VERGA

da se pridružijo. Še ni prepozno in pole so še na razpolago. Čim več jih bo hodilo, tem lepši bo tudi finančni uspeh te naše vsakoletne akcije.

Pot Walkathona bo ista kot lani. Dolga je skoraj 12 kilometrov in v glavnem zelo varna za hojo.

Kako lepo bi bilo, ko bi se Walkathona udeležilo tudi kaj mladincev tukajšnjih slovenskih društev in doprineslo delček za našo skupno slovensko zadevo!

Četrta naša prireditel v septembru pa je vsakoletno praznovanje obletnice Baragovega doma s SREČANJEM bivših fantov hostela in njih družin. Letos se bomo srečali na soboto 24. septembra zvečer. Memim, da je prav, če se stari znanci sestanejo vsaj enkrat na leto — saj se mnogi zaradi razdalj in družinskih obveznosti skoraj ne srečajo večkrat. Praznovanje obletnice Baragovega doma je za nekatere domala edina prilika — izrabimo jo, saj je večer prijetno domač!

+ Ravno okrog druge julijske nedelje (10. julija), ko smo imeli v Geelongu slovensko mašo, bo datum smrti JANEZA TURKA. Nekaj dni pogrešanega so končno našli mrtvega v njegovem avtu nekje med Geelongom in Bacchus Marshom. V Geelongu zapušča žalujčo ženo Mihaelo, hčerko Ireno in sina Edita, dočim je hčerka Danica umrla v zgodnji mladosti leta 1969. Svojo družino je imel Janez zelo rad in ga bodo vsi močno pogrešali. V domovini zapušča dve sestri, brat Martin pa mu je v letošnjem marcu umrl v NSW.

Pokojnik je bil rojen 30. januarja 1933 v Bušehi vasi na Dolenjskem. Kot begunec se je poročil leta 1957 v taborišču Cremona v Italiji v Mihaelo Oštir, v Avstralijo pa sta dospela ob koncu maja 1959 na ladji "Neptunia". Janez se je zaposlil v Geelongu, kjer je družini postavil tudi prijeten in gostoljuben dom, ki je zdaj ostal brez gospodarja. Bil je miren in tih značaj, pa zato tudi priljubljen med tamkajšnjimi rojaki.

Pogrebno mašo smo imeli v cerkvi svete Družine, Bellpark, na ponedeljek 18. julija, Western Cemetery pa je ta dan postal za en slovenski grob bogatejši. V njem naj pokojni Janez v miru čaka vstajenja!

Turkovi družini iskreno sožalje nas vseh!

Melbournskim Slovencem se priporoča
KAMNOSEŠKO PODJETJE

VIZZINI MEMORIALS

Verga Bros. Pty. Ltd.

9 TRAVALLA AVE., THOMASTOWN, VIC.

Telefon: 359 5509.

doma: 470 4046 in 470 4095.

Nagrobne spomenike izvršujemo po dogovoru.
Garancija za vsako delo!

+ Dne 30. julija je v privatni bolnišnici v Meltonu, Victoria, zaključil svojo življenjsko pot rojak ZLATKO HERBERT BEZJAK. Umril je po težki in zavratni bolezni, ki mu je v teku nekaj mesecev izpila vse življenjske moči. V torek 2. avgusta zvečer je bila v cerkvi sv. Dominika v Meltonu ob njegovi krsti molitev rožnega venca, naslednji dan pa prav tam pogrebna maša, kateri je sledil pogreb na krajevno pokopališče.

Pokojnik je bil rojen 7. julija 1937 v Beogradu. V Avstralijo je prišel leta 1955. Tu se je leta 1958 poročil z Marico Majetič, rojeno na Reki, a doma iz Kočevja. Poleg nje zdaj zapušča hčerki Ingrid in Heidi ter sina Herberta. Enako tukaj v Avstraliji še eno sestro, v Evropi pa mamo, brata in sestro.

Zlatko se je pred svojo boleznijo udeleževal med tukajšnjimi lovci, najprej pri lovski družini SDM v Elthamu, nato pa kot soustanovitelj slovenske lovske družine v St. Albansu. Zato pa so ga tudi naši lovci častno spremljali na zadnji poti. R.I.P.

Bezjakovi družini in sorodnikom naše sožalje!

+ Na svoj rojstni dan, 1. avgusta, je umrl v Sunshine Nursing Home zadet od kapi rojak ADOLF VIRANT. Bolehal je že dolgo in je bil zadnje mesece veliko po bolnišnicah. Pokopan je bil 4. avgusta na keilorsko pokopališče. Pokojnik je bil rojen 1. avgusta 1906, Žaga, občina Planina, nekdanji srez Šmarje pri Jelšah. Zaposlen je bil kot rudar tako doma kot pozneje v Nemčiji, kjer je preživel vojna leta. Njegova prva žena slovenskega rodu mu je umrla leta 1945. Dve leti kasneje se je poročil z Nemko Elizabeto r. Hildebrand in v novembru 1950 sta emigrirala v Avstralijo. Ves čas do upokojitve je bil zaposlen na železnici, živel pa je v St. Albansu. — Sožalje vdovi Elizabeti in obeh otrokoma, Juliji ter Mihaelu. R. I. P.

+ Zaradi Mladinskega koncerta bo ta mesec slovenska maša v Morwellu že na tretjo nedeljo (21. avgusta).

Večerno mašo v naši cerkvi v Kew bomo imeli na ponedeljek 22. avgusta (praznik Marije Kraljice), dalje na prvi petek v septembru (2. sept.) in na četrtek 8. septembra (Mali šmaren), ko bomo Mariji za rojstni dan zmolili tudi rožni venec. Vabljeni!

ČLANEK o "medjugorskih dogodkih", ki smo ga objavili v zadnjih dveh številkah, je žel med bralci veliko zanimanja. Več pisem je izrazilo željo, da bi radi videli še kako sliko od tam. Ena naših naročnic iz St. Albansa nam je odstopila tu objavljeno, ki jo je nedavno prejela od doma.

Cerkvene oblasti še niso izjavile zadnje besede — kljub številnim čudežem spreobrnjenj in ozdravljenj. Izkazalo se bo o pravem času: če je božja zadeva, bo ostala, če ni, pa jo bo odnesel čas . . .

Na gornji sliki so medjugorski vidci v razgovoru z "Gospo", kar se dogaja še vedno sleherni dan v tamkajšnji cerkvi. Od leve proti desni: Vida, najmlajši Jakov, Mirjana, Ivanka, Marija in Ivan, ki hoče postati duhovnik in zdaj študira v semenišču.

Usmilite se svojih otrok

MARCELLE AUCLAIR

DEKLICA je med igro padla, a se ni hudo udarila. Njena mati, ki jo ima preveč rada, pa njena babica, ki jo obožuje, sta zagnali strašen vik.

"Silno se je udarila!" zavrešči prva.

"Lahko bi si bila zlomila nogo!" ji pomaga druga.

Seveda je pričel otrok divje jokati in hlipati od samega strahu. V resnici ni imel najmanjše praske, le materino in babično hrupno sočutje je punčko tako prestrašilo, da sta jo morali ljubkovati debele pol ure. Obe sta si prizadevali, da bi jo pomirili z metodami, na kakršne pogosto naletimo: "Grdi, grdi pločnik, ki je prekucnil našo mucko! Čakaj, čakaj, mu že pokažemo! Obrcaj ga! Bum, bum, bum! Takole! . . ." Naša deklica, katere strah se je z jezo in opravljenim maščevanjem malo polegel, se je vseeno vrnila domov zelo vznemirjena.

Mati in babica nista niti slutili, da sta v teh nekaj minutah nakopičili toliko neumnosti, koliko se je sploh dalo. In vsejali sta v srce njune deklice, ki je ne ljubita prav, seme bodočih nevšečnosti.

Naučili sta jo:

1. postoteriti posledice čisto vsakdanjega dogodka z njunim jadikovanjem in sočutjem;
2. obtoževati za svoje napake ves svet razen sebe, kar je najzanesljivejša pot k življenjskim neuspehom;
3. nazadnje sta ji vcepili še idejo slepe maščevalnosti, ki je temelj velikih nesreč človeštva.

Kasneje pa jima ne bo šlo v glavo, zakaj je deklica živčna, zakaj slabo spi, zakaj nima urejene prebave. Ko bo postala zaradi takšne vzgoje neznosna in je ne bo več opravičevalo otroštvo, jo bosta pa obsipali s klofutami in grožnjami.

Usmilite se vendar svojih otrok! Bodite mirni z nji, ob njih, zanje! Padec ali udarec, za katerega mati pravi: "To pa res ni nič hudega!", medtem pa poskrbi za otroka, kolikor je potrebno, ne bo imel resnih posledic, četudi je bil morda dokaj hud. Ta majhna bitja z vsemi nitkami vise na nas, zato jih morate vi navdihovati z načeli veselja in zdravja.

NAŠE NABIRKE

BERNARDOVEMU

TISKOVNEMU SKLADU

ZA NAŠE "MISLI":

\$34.— Ivan Kobal; \$20.— Mirko Petruša; \$14.— John Horvat, Ivan Novosel, Slavko Drezga, Julij Pretnar, Lucija Srećec; \$10.— N. N., Marjan Jonke (namesto cvetja na grob umrlemu Josipu Dolencu), Josip Burlovič; \$9.— Josip Varglien; \$8.— Maks Krajnik, John Falež; \$6.— Jože in Milena Cek; \$4.— Jožef Bezgovšek, Ivan Mervar, Štefan Saule, Jože Stopajnik, Aleksander Bole, dr. Stanislav Frank, Matija Cimerman, Frank Smrdel, Jože Čuk, Maks Furlan; \$2.— Cirila Neubauer, Ana Baranovski; \$1.— Karl Barber, Justina Ciobaca, Albina Konrad.

NAŠIM POSINOVLJENIM

MISIJONARJEM, TOGO, AFRIKA:

\$500.— Marija Radin; \$20.— Dane in Zofi Brkovec (namesto venca na grob pokojni Mary Anne Stanič); \$5.— Tina Urh.

MATERI TEREZIJI V INDIJO:

\$10.— Minka Dolenc (v spomin pokojni Albini Kern namesto venca na njen grob), Pavla in Jože Čuk (za lačne); \$2.— Marija Telich (za lačne otroke).

ZA CERKEV V NOVI GORICI:

\$14.— Gabrijela Borštelj.

Dobrotnikom Bog povrni!

"SLOVENSKE MAJICE" z gornjim napisom so spet na razpolago. Naročite jih lahko pri MISLIH (poština v ceni ni vključena!), imajo pa jih tudi v vseh treh slovenskih verskih središčih (v Sydneyu, Melbournu in Adelaidi). So bele in vseh velikosti. Cena majice do vključno številke 14 je 4.50 dol., večje pa so po 5 dolarjev.

Florence L. Barclay:

Pesem dveh src

roman

(TRINAJSTO POGLAVJE: ODGOVOR SFINGE)

Prevedel Silvester Čuk
Ilustriral Lojze Perko

Starejši gospod v vojaški uniformi je držal v rokah pismo in angleški časopis. Vsa družba je glasno premlevala novico, ki jo je sporočalo pismo in članek v časopisu, ki so ga prej notri glasno prebrali.

»Ubogi fant! To je pa res žalostno!« je rekla neka gospa.

»Prepričana sem, da si je želel takoj umreti,« je pristavilo dekle. »Jaz bi stokrat rajši umrla!«

»Tega pa ne!« je pripomnil eden od fantov in se sklonil k dekletu. »Življenje je lepo, tudi če si tak...«

»Že res! Toda biti slep!« je vzkliknilo dekle s tresočim glasom. »Biti slep vse življenje! To je strašno!«

»Se je nesreča zgodila z njegovo puško?« je vprašala gospa. »In kako je to, da so šli na lov v marcu?«

Jane se je skoraj škodoželjno nasmehnila. Oboževala je živali in vedno je trdila, da nikdar ne bo pomilovala človeka, ki bi se ponesrečil na lovu. To se ji je zdelo popolnoma pravična kazen za preganjalce nedolžnih živali.

Gospod v vojaški obleki si je nataknil očala ter nekaj časa gledal v pismo, potem pa je rekel: »Najbolj žalostno pri vsem tem je to, da je lovska sezona mimo. Sicer pa se je on odpovedal lovu že pred letom dni, ker je sovražil smrt v vseh njenih oblikah. Bil je na svojem posestvu na severu države in čisto slučajno je šel mimo nekih lovcev, ki so streljali na zajce. Po njegovem mišljenju so okrutno ravnali z ubogimi živalmi. Skočil je čez ograjo, da bi jih posvaril ter živalim prihranil nadaljnje trpljenje. Tedaj se je zgodila nesreča: eden tistih mož, očitno prestrašen, je nehote pritisnil na petelina in puška je počila. Strel je zadel v neko drevo, od tam pa so se drobci izstrelka razpršili po njegovem obrazu. Ni zadobil težjih zunanjih poškodb, le obe očesi sta bili hudo prizadeti in mož je ob vid...«

»To je strašna smola!« je pripomnil eden od fantov.

Tisti, ki je doslej molčal, je dodal: »Ne morem razumeti, kako morejo biti nekateri tako proti lovu!«

»Razumeli bi, ko bi bili poznali tega nesrečnega fanta,« je nadaljeval vojak. »Življenje je kar kipelo iz njega. Sploh si ni bilo mogoče predstavljati, kako bi on umiral ali

kako bi kakemu drugemu bitju povzročil smrt. Oboževanje lepote je bilo zanj skoraj religija. Zdaj pa ta nesrečni fant nikdar več ne bo videl ničesar!«

»Ima še živo mamo?« je vprašala starejša gospa.

»Ne, nikogar nima od svojih. Ima pa celo množico prijateljev, saj je ena najbolj znanih osebnosti v Londonu in vsi so ga sprejemali z odprtimi rokami. Nima pa svoje družine in zdi se mi, da se sploh ni hotel poročiti. Ubogi fant! Zdaj bo moral biti manj izbirčen! Vsako sezono je izbiral med najlepšimi dekleti, toda poročiti se ni hotel, ker je bil poročen s svojo umetnostjo. Zdaj pa je, glejte, kot piše lady Ingleby, v temi, osamljen in prepuščen na milost in nemilost tistim, ki mu strežejo...«

»Oh, govorimo raje o čem drugem!« je vzkliknilo dekle in vstalo. »Pozabiti hočem to zgodbo, preveč je žalostna. Prosim vas, vstanimo in pojdemo od tod ter se pogovorimo o čem veselem!«

Vsi so vstali, fant je takoj izrabil priliko in prijel dekle za roko.

»Pozabi na to, draga,« ji je rekel nežno. »Pojdiva poslušat, kaj nama bo povedala stara sfiga v mesečini.«

Odšla sta s trga, drugi so šli za njima. Pri mizi je ostal samo mož v uniformi, ki je vzel iz žepa pipo in si jo prižgal. Jane je vstala in šla k njemu.

»Smem pogledati vaš časopis?« je vprašala brez vsakega uvoda.

»Samo izvolite!« je rekel ta vljudno.

Potem si jo je natančneje ogledal in dodal: »Izvolite, miss Champion. Nisem vedel, da ste tudi vi v teh krajih!«

»O glej no, saj ste vendar vi, general Loraine! Zdeli ste se mi nekam znani, vendar vas nisem mogla prepoznati. Hvala. Izposodila si bom vaš časopis. Oprostite, ne bom vas zadrževala, saj se srečava kdaj kasneje.«

Tudi general je odšel. Jane je počakala, da so vsi odšli proč, potem se je vrnila k svojemu sedežu, tja, kjer se ji je malo prej zdelo, da je Garth ob njej. Še enkrat je pogledala ogromno sfigo in piramide v mesečini, potem pa je razgrnila časopis...

...Da, tisti nesrečni fant je bil v resnici Garth Dalmain, njen Garth, čigar oči so se svetile v ljubezni, zdaj pa je v svoji samotni hiši slep, sam, brez moči...

ŠTIRINAJSTO POGLAVJE

POD DERYCKOVIM VARSTVOM

Na obzorju so se že kazali obrisi angleške obale. Prihajala je vedno bliže, dokler ni dobila oblik obzidja ogromne trdnjave ob morju. Kmalu se je prikazala doverska trdnjava, izredno slikovita v siju blagega poznopopolnanskega sonca. Jane je opazovala ta prizor z užitkom, naenkrat pa ji je oči zaprla žalostna misel, kot da bi jo kdo udaril po njih.

Od trenutka, ko je pred kavarno v Kairu prebrala po-

Idealna mladina je kakor gorski plezalec: kvišku hoče, doseči hoče svoje cilje, vse tvega zanje in se ne boji nobenih naporov

Za uvod v eno svojih knjig, ki jo je že v misijonih med ameriškimi Indijanci pisal za rojstno domovino, je Baraga zapisal tudi tole: "Preljubi moji Kranjci! - Šest let je že preteklo, kar sem zapustil našo ljubo kranjsko deželo, kar sem nehal božjo besedo svojim preljubim Kranjcem oznanjati. Ali dasiravno sem tako daleč od vas, več kot 2000 ur, je vendar moje srce pri vas. Kakor sem vas prisrčno ljubil, dokler sem še med vami bil, prav tako vas tudi še sedaj ljubim in želim iz celega srca vašega zveličanja..."

Baraga je pisal v okviru svojega časa in v besedo "Kranjci" zajel vse slovensko govoreče rojake, katerim je pisal nabožne knjige celo med svojimi misijonskimi napori.

Nič ne dvomimo, da nas kot rojake posebej ljubi tudi danes. Ne piše nam več knjig, ne vzpodbuja nas več s svojo živo besedo, gotovo pa s svojim svetlim zgledom in s svojo mogočno priprošnjo pri Bogu. Zaupajmo mu, da nam hoče in more pomagati, saj smo njegovi "ljubi Kranjci". Če svojih rojakov ni pozabil v misijonih, jih bo tem manj zdaj v poveličanju.

GOSPOD, kritičen sem.

Povsod vidim napake.

Marsikaj bi res moralo biti drugače.

Še vedno več ljudi gladuje

kot pa se jih more dositega najesti.

Še vedno ljudje streljajo drug drugega.

Še vedno vlada jo močni nad nemočnimi.

Manjgi ljudje ljubijo samo sami sebe.

Tudi v Tvoji Cerkvi je veliko nekrščanskega.

Pogosto šteje samo materialno...

ročilo o žalostnem dogodku, jo je pogled na vsako lepoto navdajal z bolečino. Uro zatem, ko je zvedela žalostno vest, je krenila na pot in naslednji dan se je že vkrcala na ladjo, ki jo je iz Aleksandrije peljala v Anglijo.

Čez nekaj minut bo njena noga stopila na angleška tla in le še malo poti bo treba narediti, da pride do sobe, kjer tema in samota divje napadeta duševne moči, razum in samoohranitveni nagon človeka, ki ga njeno srce ljubi.

Nagonsko je hitela k Garthu, hkrati pa se je čutila nesposobno, da bi našla pot do njega in mu kako pomagala. Razum ji je govoril, da ni tako preprosto, vse njeno bitje pa je vpilo:

»Je preprosto, je! Slep je in sam! Moj Garth!«

Slutila je, da bo kak bolj praktičen razum znal razvozlati vse težave, ki so pred njo. Čutila je, da bo najlažje prišla do Gartha skozi ordinacijo njegovega zdravnika, zato je iz Pariza poslala brzojavko dr. Derycku Brandu in zdaj je bila namenjena k njemu.

V Dovru je kupila časopis in na hitro preletela dnevne novice, ko je hitela za nosačem z njeno prtljago. V stolpcu »Družbene vesti« je odkrila, kar je iskala. Tam je pisalo med drugim: »Z obžalovanjem smo zvedeli, da je stanje g. Gartha Dalmaina, ki biva na svojem posestvu Gleneesh na Škotskem, po nesreči, ki jo je pretrpel pred štirinajstimi dnevi, še vedno negotovo. Vid je za vselej izgubljen, rane pa se lepo celijo. Tudi vsak strah glede morebitnih možganskih motenj se zdi povsem neupravičen, dasi so se te dni pokazale neke težave, zaradi katerih se je zdelo potrebno poklicati sira Derycka Branda, slavnega zdravnika za živčne bolezni, da se je posvetoval z okulistom, ki zdravi ranjenca. Umetniški krogi, v katerih se je g. Garth Dalmain veliko mudil in je v njih užival veliko priljubljenost, z vseh strani izrekajo svoje najtoplejše želje za hitro okrevanje.«

(Prihodnjič nadaljevanje)

MOLITEV

MLADEGA

KRISTJANA

Gospod, kritičen sem.

Povsod vidim napake.

Marsikaj bi res moralo biti drugače.

Podari mi moč,

da bom najprej začel pri sebi,

kar zahtevam od drugih!

PETER FRIEBE

adelaidski odmevi

Fr. Janez Tretjak, O. F. M.,
Holy Family Slovene Mission,
44 Young Ave., W. Hindmarsh, S.A., 5007
(P. O. Box 159, Hindmarsh, S.A., 5007)
Telefon: (08) 46 9674

Bogoslužje v slovenski cerkvi sv. Družine: vsako nedeljo dopoldne ob deseti uri, ob zapovedanih praznikih pa zvečer ob sedmi uri. Ob delavnikih je maša zjutraj ob osmih, razen ob sobotah, ko je ob pol devetih. (8:30) zjutraj. Nekateri me sprašujejo, zakaj nimamo sobotne večerne maše? Praksa je pokazala, da so prišli ob sobotah k maši povečini le tisti, ki so me naprosili, naj bi maševal po njihovem namenu. A takšnih sobot je bilo zelo malo. Največkrat sva bila dva, večkrat pa celo sam. Zato se mi je zdelo pametno, da sobotno večerno mašo prestavim v jutranjo uro. Takrat dobim kar redno k maši vsaj nekaj Avstralcev, ko slovenski rojaki zaradi dela tako težko pridejo ob delavnikih k maši.

Seveda pa bom po želji posameznikov rad ustregel tudi z večerno mašo, a to bo izredno.

Rojake v Berriju obiskujem redno vsako zadnjo nedeljo v mesecu. Slovensko mašo imamo ob peti uri popoldne v cerkvi Naše ljube Gospe od reke (Our Lady of the River). Pred mašo je vselej prilika za spoved.

Verouk za prejem prvega svetega obhajila je vsako nedeljo po maši. Letos imamo samo enega prvoobhajanca. Je pa zato ta bolj marljiv in zavzet za verski pouk — seveda po zaslugi staršev.

Za letošnji Očetovski dan (prva nedelja v septembru) ne bo posebne priprave, saj bi bilo zanj malo težje ob gostovanju našega mladinskega zbora teden poprej na koncertu v Melbournu. A očetov vsekakor ne bomo pozabili. Počastili jih bomo, četudi bolj skromno, saj zaslužijo. Veliko so žrtvovali za našo novo cerkev in adelaidsko versko središče.

Dela okrog naše nove cerkve kar noče in noče zmanjkati. Ta mesec smo pred glavni vhod položili opeko. Najprej je bilo zamišljeno, da bi na obeh straneh vhoda posadili drevesa, a dokler ne bodo večja, naj bi izpolnili prostor dve veliki gomili zemlje. Pa se je zadeva, kljub prikupnosti za pogled, izkazala zelo nepraktična. Zato smo zemljo odstranili in zdaj prostor prekriva opeka istega modela in barve kot je zid cerkve. — Vsem dobrotnikom in sodelavcem

se lepo zahvalim za pomoč v denarju in delu pri polaganju opeke.

V aprilski številki MISLI je bil na strani 69 objavljen tudi članek "Slovenske knjige na razstavi" in podpisan s kraticama D. C. Gre za razstavo slovenske biblije, ki jo je priredila melbournska Monash univerza ter je k sodelovanju naprosila tudi p. Bazilija. Tako članek omenja, da je svetopisemske knjige prispeval pater Bazilij iz našega verskega ter kulturnega središča v Kew. Rad bi dodal, da je med ostalimi svetopisemskimi knjigami omenjena Dalmatinova biblija iz leta 1584 (faksimile seveda) last slovenske verske skupnosti v Adelaidi. Ko je p. Bazilij zbiral knjige za razstavo, nas je poprosil zanj in smo mu jo posodili za to priložnost. Saj je slovenski del razstave z njo veliko pridobil. Menim, da je ta faksimile edini primerek v Avstraliji, zato tudi velika vrednost in se z Dalmatinovo biblijo Adelaidčani lahko ponašamo.

To sem napisal zato, ker me je že več oseb vprašalo, kje je "ono veliko in starinsko sveto pismo", ki ga je imel p. Filip vedno v cerkvi in je veliko o njem govoril. Le naj bodo potolaženi, saj smo ga v Melbourne samo posodili (kakor ga je tudi že pater Filip za priliko otvoritve tamkajšnje Baragove knjižnice verskega središča v Kew) in ga bomo dobili v kratkem nazaj. Res, zdaj imamo tako lepo cerkev — zakaj bi ne dali tega svetega pisma na vidno mesto? Veliko ljudi raznih drugih narodnosti prihaja poleg rojakov Slovencev, da si ogledajo naše svetišče — s ponosom jim bomo lahko pokazali tudi ta izvirni posnetek prvega slovenskega tiskanege svetega pisma. Smo majhen narod, a naša kulturna tradicija je bogata.

P. JANEZ

Znameniti PREDJAMSKI GRAD

UMRL JE med ameriškimi Slovenci, zlasti našimi naseljenci v Chicagu dobro poznani kulturni delavec **dr. Ludvik Leskovar**. Smrt ga je našla nepričakovano 5. julija, ko je užival počitnice v gornjem Wisconsinu. Dr. Leskovar je povojni priseljenec. Med drugim je v Chicagu vodil slovensko radijsko uro, ki je vsa leta povezovala naše tamkajšnje rojake. Pokojnikova soproga Corinne je urednica mesečnika ZARJA, glasila Slovenske ženske zveze.

NI TAJNOST, da Jugoslavija dolguje tujini nič manj kot 20.000 milijonov (20 milijard) dolarjev in se dolga kar ne more in ne more rešiti. Ta dolg ima izključno z denarnimi ustanovami in bankami zapadnih držav, pretežno evropskimi in severnoameriškimi. Poleg tega pa je tudi jugoslovanska zunanja trgovska bilanca tako negativna, da se odgoyornim lahko ježijo lasje, saj dosegajo kar 12.000 milijonov dolarjev.

Zato jugoslovanski vladi ni kazalo drugega kot se spet ponižno obrniti na Mednarodni denarni fond in predložiti račune ter dokazati nemoč plačevanja. Gre za vsoto 4.300 milijonov dolarjev in refinanciacijo so oblasti denarnega fonda končno odobrile. Toda ta novi dolg je morala Jugoslavija sprejeti s tako težkimi pogoji, da pravi eden dopisnikov o tem, da "do se morale tresti roke jugoslovanskih veljakov, ko so sporazum podpisovali" in da "so se ob njih morali tresti sami temelji jugoslovanske socialistične doktrine". Nič čudnega, da je izredno zasedanje jugoslovanske skupščine v Beogradu razpravljalo o tem kar dva dni. Predsednica zvezne vlade Milka Planinc je označila pogoje zahodnih upnikov za "težke in stroge", a jih je vzela kot edino možnost. Celó z grožnjo svojega odstopa je takorekoč prisilila delegate, da so zgodaj zjutraj 3. julija pristali na ukrepe.

Jugoslovanska zvezna vlada in državna banka bosta odslej jamčili za vse kredite. Garantirata tudi za redno odplačevanje novega dolga. V primeru neizpolnjevanja pogojev lahko Mednarodni fond uvede sankcije, ki morejo voditi v enostavno zaplembo jugoslovanskih dobrin. Nad vso Jugoslavijo visi ena sama velika hipoteka, ki naj pomeni varnost za prejete kredite. In če bi država zakasnila z odplačevanjem, lahko posojevalci zahtevajo, da Jugoslavija plača celotno posojilo v enem samem obroku.

Za Jugoslavijo pomeni sprejem novih finančnih zakonov tudi konec decentralizacije gospodarstva, kar velja tako za posamezna podjetja kot za banke. Kako pa te nove odredbe uskladiti s samoupravljanjem, je težko razumeti.

Po vsem tem je očitno, da bodo v Jugoslaviji že tako izredni varčevalni ukrepi še poostreni in se bodo zavlekli v dolga leta. Toda niti novi krediti niti novi zakoni še ne bodo rešili zavoženega gospodarstva, kar je jasno tudi vodstvu v Beogradu. Zato že pripravljeni dokumenti za gospodarsko reformo, ki naj bi stopila v veljavo proti koncu leta, previdevajo korenite spremembe. Med drugim naj bi bila tudi ta, da ne bi gospodarstva več vodili po političnih merilih. To pa bo vse prej kot lahko, kajti partija noče obglaviti same sebe s tem, da se odpove vzvodom moči. S to ugotovitvijo konča poročilo o tej zadevi.

IZ PRAGE poročajo, da je kljub zelo poslabšanem položaju duhovnikov na Češkem narastlo število prosilcev za sprejem v semenišče v Litomericah. Kar 66 se jih je prijavilo za študijsko leto 1983/84. Težava pa je seveda v tem, ker o sprejemu študentov bogoslovja ne odločajo škofje, kot je to po cerkvenem pravu in tudi edino pravilno, temveč državna komisija za cerkvene zadeve. Po pravilih tega državnega oddelka komunistične oblasti je število bogoslovcev strogo omejeno in je gotovo, da vsi letošnji prosilci ne bodo mogli začeti s študijem. Svoboda pa taka, ali ne? . . .

Dr. J. KOCE, Flat 2, 139 High St., Kew, Vic. 3101 — Tel. 862-3027

(Najstarejši tudi po letih objavljanja oglasov v Mislih)

ČE HOČETE POTOVATI,

se z zaupanjem obrnite name. V moji odsotnosti me nadomestuje v uradu gospodična **MARIJA (Kuřeta)**, ki Vam bo šla v vsem na roko. Če pridete na agencijo, vprašajte za **MARIJO**, lahko pa ji tudi telefonirate na telefon agencije: **329 - 6833**

CONCORDE INTERNATIONAL TRAVEL, 541 King Street, Melbourne, 3003 — Tel. 329 - 6833 . — Consultant DR. J. KOCE

STE MORDA brali v časopisju o novem izrednem rekordu? Seveda so ga dosegli v Ameriki. V Anchorage je 288 gradbenih delavcev postavilo novo hišo v vrednosti 91,250.— dolarjev (torej ni mogla biti ravno majhna!) v rekordnem času: treh urah, 53 minutah in 59.49 sekundah. Notranje opremljena pa je bila hiša v nekaj manj kot štirih minutah.

Lastnika Rocky in Pat Weldon torej nista dolgo čakala ob praznem bloku, pa sta lahko stopila iz avta v novi dom. Je moralo biti pri gradnji res živo kakor v mravljišču in tudi vredno ogleda. Vsekakor radovednih gledalcev gotovo ni manjkalo.

VES SVET je pretresla novica o ugrabitvi Emanuele Orlandi, petnajstletne hčerke vatikanskega uslužbenca, za katero so ugrabitelji zahtevali izpustitev papeževega atentatorja Ali Agca. Ta pa je pri tem pokazal očiten strah, saj je verjetno dosti bolj varen v italijanskih zaporih kot kjer koli po svetu. Pred kamerami je časnikarjem izjavil: "Sem na strani nedolžnega dekleta. Čutim z Vatikanom in Italijo. Sem proti zločinskemu dejanju in pozivam ugrabitelje, naj jo izpustijo. Kesam se svojega dejanja in občudujem papeža. Zahvaljujem se Vatikanu in Italiji: v njenih zaporih mi je dobro. Antonov je bil moj pajdaš pri atentatu. Vse je organizirala sovjetska obveščevalna služba in jaz sem vedno govoril resnico."

Po teh njegovih izjavah so ugrabitelji dekleta umolknili, poskočili pa so seveda v Sovjetski zvezi in v Bolgariji. Bolgarija brani svojega diplomata Antonova, sovjetska agencija TASS pa je izjavo atentatorja označila kot nesramno laž, vso zadevo pa za zahodno provokacijo socialističnim državam, za katero naj bi bila seveda — Ameriška obveščevalna služba CIA.

Ko to pišemo, še ni nič znano o usodi Emanuele: nihče ne ve, kje je in če je še živa. Rok, ki so ga postavili ugrabitelji, je seveda že potekel. Rim se zbira okoli papeža z molitvi za ugrabljenko.

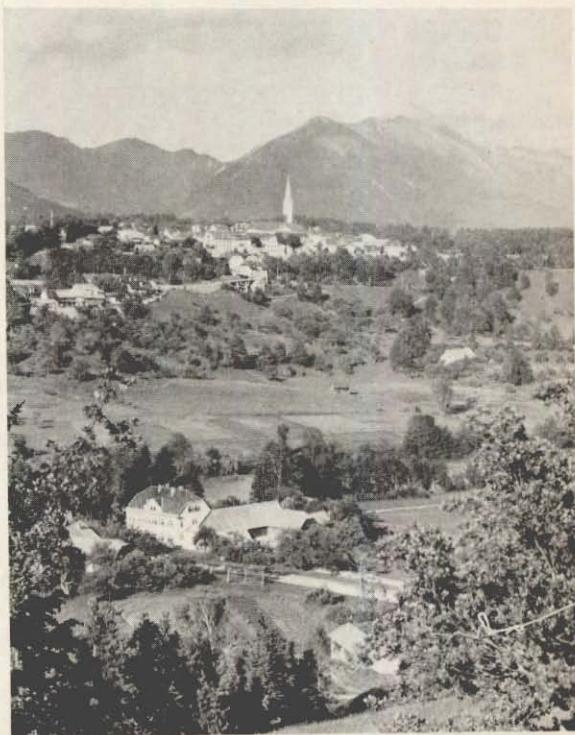
HOLANDSKA pada, pada . . . še nedavno dežela številnih družin in zdravih življenjskih pogledov že nekaj let izgublja tla pod nogami. Nova generacija je odklonila avtoriteto staršev in Cerkve ter gre svoja moderna pota, ki pa prinašajo samo razočaranje. Še moderno Holandsko je presenetila statistika, ki pravi, da je bilo lani na Holandskem manj porok kot pa ločitev zakona. Poročilo trdi, da je bilo lani 84,000 zakonov, sodniških razvez pa kar 87,000. Vsaj tako pravi statistični urad v Den Haagu.

IZ BONNA v Nemčiji prihaja poročilo, po katerem naj bi bila jugoslovanska tajna služba odgovorna za smrt hrvaškega doseljenca Štefana Djurekovića, ki so ga nedavno podrle krogle atentatorja v Wolfrathausenu blizu Münchena. Takšno je uradno mnenje nem-

ških oblasti. Sam vodja parlamenta je izjavil, da ima jugoslovanska tajna služba v zadnjem času na vesti še najmanj dvanaest drugih sličnih umorov. Zato so ob tem umoru spet padle odločne besede parlamentarcev, da morajo nemške oblasti na vsak način preprečiti ilegalne aktivnosti tujih tajnih služb.

Umorjeni Hrvat je prišel v Nemčijo s svojim sinom pred letom dni. Doma je bil višji uradnik v jugoslovanski državni naftni industriji in tudi član komunistične partije. Bil pa je tudi publicist in je v zadnjem času izdal nekaj knjig, ki so kritične o jugoslovanskem režimu in stanju v Jugoslaviji. Morda je preveč vedel in ga je to stalo življenje, ki je v senci rdeče zvezde — celo preko meje v svobodnih demokracijah — zelo poceni . . .

ŽALOSTNO je končalo zasedanje UNCTAD, ustanove Organizacije združenih narodov za trgovino in razvoj. Delegati skoraj vseh držav sveta so se zbrali v Beogradu, pa so ves mesec zaman iskali novih poti za izhod in sedanje svetovne krize. Nekatere države so zahtale spremembe dosedanjih gospodarskih struktur. Bogate industrijske države so temu oporekale ob trditvi, da je sedanja svetovna kriza le slučajnostna. V ozračju splošnega razočaranja se je zasedanje razšlo brez konkretnih zaključkov in vidnih uspehov.

Radovljica

kotiček naših mladih

K O L O

(Po napevu narodnega kola)

SMO SLOVENSKE DEKLICE,
DOBRO SE POZNAMEO,
V DOMU SKUPAJ PRIDEMO,
RADE SE IMAMO.
METKA, BETKA,
LUČKA, CVETKA,
HITRO V KROGU,
HITRO V KROGU
KOLO ZAVRTIMO!

LEPA NAŠA DRUŽBA JE,
DOBRO JO POGLEJTE!
KOLIKO NAS V VRSTI JE,
HITRO ZDAJ PREŠTEJTE!
PRVA, DRUGA,
TRETJA, ČETRТА.
VSE PONOSNE,
VSE PONOSNE
SMO, DA SMO SLOVENKE.

DANES NAŠA DRUŽBA JE
SREČNA IN VESELA,
PRAZNIK LEPE SKUPNOSTI,
SPET JE DOŽIVELA.
ZDAJ ZAPOJMO
ENOGLASNO:
BOGU HVALA,
BOGU HVALA
ZA VSE TO VESELJE!

ANICA ŠEMROV

Pesmica je nastala pri naših argentinskih rojakih in je kaj pripravna za nastop štirih deklic v narodni noši na odru. Bila je prirejena za obletnico Doma, a besedica Dom v tretji vrsti prve kitice se zlahka zamenja z besedico "šola". (...v šoli skupaj pridemo...)

Dragi striček! S sestrico sem stavil. Ona pravi, da me ne boš dal v Kotiček. Če boš to pismo objavil, bo morala cel teden namesto mene pomivati posodo. Le pokaži, da fantje držimo skupaj! – Tvoj Robert.

Naj bo, dragi Robert, četudi imenu nisi dodal priimka in mi le poštni pečat pove, da si iz Sydneya. A drugič boš bolj točen, kajne? – Pozdrav! Striček.

DRAGI OTROCI!

Tokrat bo šla naša GALERIJA MLADIH po svojo izbranca v Geelong, Victoria. Na sliki je SREČKO JERNEJ KONTELJ, ki je letos staršem pripravil veliko veselje: na dan 19. marca je na melbournski Monash univerzi graduiral iz ekonomskih ved. A s tem Srečko še ni zaključil svojega študija, ampak ga nadaljuje: vpisal se je še na pravni oddelek univerze, ker hoče spraviti v žep tudi diplomo iz prava. Vsekakor je resen in vztrajen študent, zato zasluži vse naše priзнание in iskrene čestitke.

Srečko je začel z osnovno šolo pri svoji župniji svete Družine, Bellpark. Vsa leta doraščanja se ga spominjam, kako je s starši pridno hodil k vsakomesečni slovenski maši. Bil je med prvimi učenci, ko smo s prihodom naših sester pričeli v Geelongu po maši s slovenskim poukom. Veselje do slovenskega jezika mu je ostalo in, kakor pravijo starši, fant še vedno rad najde čas za slovensko branje. Upajmo, da bo tak tudi ostal in se nikoli ne bo bal govoriti ali izpopolnjevati svoj materin jezik. V mladosti je tudi večkrat sodeloval pri raznih nastopih in v družbi sovrstnikov je bil s svojim prijetnim značajem vedno dobrodošel. Danes je staršem hvaležen, da so poskrbeli za toliko prilik raznih aktivnosti in mu bo s tem v zvezi ostalo za vse življenje v spominu toliko lepih dogodkov. Tudi sam je prepričan, da mu bo marsikaj v bodočem življenju in poklicu prišlo prav.

Naj za konec omenim, da je v našem Srečku poleg marljivega študenta tudi velik ljubitelj športa. Zlasti mu je pri srcu "baseball", kar zgovorno dokazuje njegova pokvarjena noga, pa seveda tudi cela kopica pohval in trofejev.

Srečku izrekamo poleg čestitke k lepim uspehom naše iskrene želje, naj se tudi v bodoče vselej izkaže s svojo pridnostjo in svojim znanjem, pa tudi s svojim slovenskim poreklom in jezikom.

MELBOURNE, VIC. — Posebni članek v aprilski številki MISLI (Slovenske knjige na razstavi, stran 69) je omenjal zanimivo razstavo SLOVANSKE BIBLIJE, ki so jo priredili v knjižnici Monash univerze v Melbourne. Pričela se je v februarju za en mesec in bila je tako lepo obiskana, da so jo prireditelji podaljšali še za en mesec. Nato so uspeli, da se je kmalu po zaključku preselila še na univerzo Melbourne, kjer je žela enako zanimanje. K sodelovanju je bilo povabljen tudi melbournsko versko središče in rade volje sem poskrbel, da je bilo na tej razstavi zastopano v nekaj primerkih tudi slovensko sveto pismo z zgodovinskim pregledom naših pomembnejših izdaj.

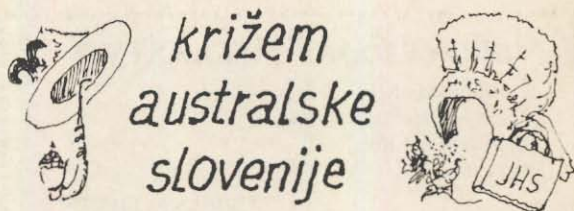
Naj se tukaj iskreno zahvalim našemu adelaidskemu verskemu središču, da mi je zaupalo faksimile Dalmatinove biblije, prvega slovenskega tiskanega svetega pisma iz leta 1584. Knjiga je zelo obogatila slovenski del razstave, ki je z njo veliko pridobila.

Naj omenim, da je šla zanimiva knjiga po obeh končanih univerzitetnih razstavah še na nekatere druge kraje, da so si jo zainteresirani ogledali od blizu. Tudi krožek za študij svetega pisma v župniji Kew si jo je izposodil in jo celo razstavil na ogled po glavni nedeljski farni maši.

Zdaj se bo Dalmatinova biblija vrnila v Adelaido. Ko bi znala govoriti, bi pripovedovala o stotinah oči, ki so jo občudovale. Le naj bo — kot omenja p. Janez — tudi v Adelaidi na vidnem mestu. Saj je njena naloga vse več kot pa ležati pozabljena na kaki knjižni polici. — P. Bazilij.

BLACKTOWN, N. S. W. — V srcu čutim veliko zadovoljstvo, da je bila končno zgrajena in posvečena cerkev v Novi Gorici. Vesel sem, da sem tudi jaz doprinesel svoje k temu za novogoriške vernike tako važnemu dogodku.

Pred tremi leti, ko sem bil doma na obisku, sem s sestro obiskal tudi g. škofa Jenka v Kopru. V roko sem mu stisnil petdeset avstralskih dolarjev — kot prvi

dar iz daljne Avstralije za novogoriško cerkev. Bil je zelo vesel, jaz pa sem ga prosil, naj mi napiše pismo, da ga ponesem s seboj v Avstralijo. Saj je morda še kdo, ki bi rad dal svoj dar, pa mu zadeva ni znana. G. škof je bil takoj za to. Sedel je za pisalni stroj in pred mano natipkal pismo avstralskim Slovencem ter mi ga izročil. Po vrnitvi v Sydney sem ga nesel p. Valerijanu, on pa ga je poslal v MISLI za objavo. In naša akcija za cerkev v Novi Gorici se je pričela. Nekaj smo pa le nabrali, hvala Bogu!

Naj se tu iskreno zahvalim vsem avstralskim darovalcem, ki so se po svoji moči spomnili gradnje te nujno potrebne cerkve. Seveda so darovalci še vedno zaželeni, saj "novogoriška cerkev stoji na dolgovih" kot sem bral v MISLIH, te pa je treba počasi a gotovo izplačati.

Zato iz srca prosim rojake, naj še mislijo na potrebe župnije Nove Gorice. Darove izročite našim dušnim pastirjem, ali pa jih pošljite na MISLI, ki te darove tudi objavlja. Pomagajmo koprskemu škofu dr.

F. T. ADMINISTRATIVE SERVICES Pty. Ltd.
182 Norton Street, Leichhardt, N.S.W., 2040

TAX CONSULTANTS — INSURANCE BROKERS

Prevzemamo registracijo in popolno knjigovodstvo vsakovrstnih podjetij in družb ter kontraktorjev, kakor tudi posameznikov. Urejamo davčne obračune ("Income tax return"), rešujemo davčne probleme in nudimo potrebne nasvete.

Posvetujte se z rojakom:

**V. FERFOLJA,
J. M. THAME,
E. WEINBERG**

Predstavljamo različna zavarovalna podjetja — "Tariff. Companies".

Nudimo vam zavarovanja: za življenje, za bolezen, v nezgodah; zavarovanja nepremičnin itd. (Workers' Compensation, Public Risk, Superannuation scheme, Pension Funds.)

Telefon: SYDNEY 560 4766 in 560 4490

E. Z. OFFICE MACHINES

Zastopnik podjetij Olympia in Adler strojev se melbournskim Slovencem priporoča za prodajo novih in starih pisalnih, računskih in podobnih strojev vseh znamk. Izvršujemo vse vrste popravil!

V zalogi imamo slovenske črke ČŽŠ, ki jih Vaš pisalni stroj morda še nima.

EMIL ZAJC

1 Yarra Court, N. DANDENONG, Vic. 3175
Telefon: 795 6937

SLOVENSKO MIZARSTVO

se priporoča melbournskim rojakom
za izdelavo kuhinjskih omar
in drugega pohištva
po zmerni ceni.

Telefon:
459 7275

FRANC ARNUŠ
76 Beverley Road,
ROSANNA, Vic.

Jenku pri njegovih skrbih in naporih, priskočimo na pomoč svojim bratom Novo-Goričanom!

S prirčnimi slovenskimi pozdravi vsem rojakom širne Avstralije — Stanko Aster-Stater.

SYDNEY, N. S. W. — Pravijo, da bolje kasno kot pa nikoli. Jaz pa menim, da je prav, da se tudi tukaj spomnimo dveh dolgoletnih naročnikov MISLI, ki sta v letošnjem juniju obhajala osemdesetletnico rojstva. Prva je ANA KUSTEC, ki živi v Kawana Waters v Queenslandu. Svoj visoki življenjski jubilej je dosegla 18. junija. Drugi pa je ALOJZ ŠIFLER iz Casule, N. S. W., ki je obhajal visoko obletnico na nedeljo 26. junija.

Obema jubilaroma naše iskrene čestitke! Pa tudi drugim, kateri letos obhajajo razne visoke jubileje. Vsem kličemo: NA MNOGA LETA! Drugi okrog njih pa naj vzamejo moj zgled in o jubilaritih poročajo v našem mesečniku! Urednik ni vseznal in če mu nihče ne poroča, grede te stvari mimo. Pa je škoda, saj bi preko MISLI marsikdo znancev zvedel za obletnice, ki so vredne proslave.

Iskrene pozdrave! — Poročevalec.

ST. ALBANS, VIC. — V roke mi je prišla slovenska revija, ki jo izdajajo doma za delavce na začasnem delu v tujini (ime ji je NAŠ DELAVEC). V letošnji marčevi številki berem na strani 12 in 13 odgovor dvema Slovencema, ki sta zahodnonemška državljana in sta imela pri obisku domovine na meji gotove nevšečno-

SYDNEYSKIM ROJAKOM

nudi

BOLOGNA SMALLGOODS

Telefon
728 1717

7 QUEST AVE.
CARRAMAR, 2163

sveže meso, kvalitetno suho meso,
raznovrstne salame in druge mesne izdelke.

Za razne priložnosti po naročilu
spečemo tudi celega prašička.

Hitra in brezplačna dostava.

Obrnite se na nas!

Priporoča se lastnik podjetja

J. & A. ŠKRABAN

sti. V odgovoru tudi piše: "... Jugoslavija dvojnega državljanstva po svojih zakonih ne priznava: čim ima kdo naše državljanstvo, naš potni list ali našo osebno izkaznico, je za nas naš državljan in zanj veljajo naši zakoni, ne glede na to, ali ima še kako drugo državljanstvo." In dalje: "... dvojno državljanstvo je podobno sedenju na dveh stolčkih, kar je včasih koristno, včasih pa tudi ni." Pa še naprej: "... najboljše bo, če se na meji izkažeta z zahodnonemškimi 'papirji', kar seveda pomeni, da bosta obravnavana tako kot vsi tuji državljani, to se pravi brez posebnih pravic, ki jih imajo državljani SFR Jugoslavije. Zdi se, kot da bi najraje imeli vse pravice, ki jih daje dvojno državljanstvo: kadar je za vas ugodnejše naše državljanstvo, potem sta

Ortopedske lesene čevlje (cokle) morete kupiti pri slovenskem podjetju, ki jih ročno izdeluje in razpošilja po vsej Avstraliji in po želji tudi v Evropo (za naročilo dveh parov poštne ne računamo). Imamo v NSW največjo zalogo in izbiramo vseh velikosti in raznih barv. Izdelujemo tudi vsakovrstne čevlje po naročilu (ročno delo). — Za naročbo in informacije telefonirajte (v slovenskem ali angleškem jeziku).

Handmade
CLOGS

Z naročilom
po pošti
pošljite obris noge!

SA-KLEN

Phone: (02) 699-6477

185-187 REGENT STREET, REDFERN, N.S.W. 2016

Delavnica in trgovina na istem naslovu, ne daleč od glavne sydneyške postaje (prostora za parkiranje vedno dovolj!).

Odprto sedem dni na teden: Od poned. do petka od 8 do 5:30, ob sobotah od 8 do 12 in ob nedeljah od 10 do 4 pop.

SLOVENIAN FUNERAL SERVICE

Funerals of Distinction Pty. Ltd.

A.F.D.A.

724 5408

17 Railway Parade, Fairfield, 2165

72 3093

Sydneyskim Slovincem v času žalovanja 24 ur dnevno na uslugo: v velikem Sydneyu, na deželi, v Canberri A.C.T., kakor tudi pri meddržavnih ali prekomorskih prevozih pokojnih.

Jugoslovana, kadar pa je ugodnejše državljanstvo ZR Nemčije, potem pa sta zahodnonemška državljana. Kakor vidita, se ta 'račun' včasih ne izide . . ."

Zame je novost, da Jugoslavija dvojnega državljanstva ne priznava; kakor po drugi strani razumem, da kdor si nabavi jugoslovanski potni list, s tem sam prostovoljno sprejme tudi dolžnosti kakor pravice jugoslovanskega državljanja. Vem pa tudi, da večina avstralskih Slovencev, ki potuje domov na obisk, "iz previdnosti" —kot pravijo — vzame dva potna lista (hočejo "za vsak slučaj" sedeti na dveh stolčkih, kot je povedal odgovor v Našem delavcu). A pri tem jim pomaga sam konzulat, ki naj bi ne priznaval dvojnega državljanstva: izda jim jugoslovanski potni list, v av-

stralskega pa jim pritisne vizo. Kaj ni v tem postopku čudna nelogičnost? Prav tako ne vem odgovora temule: Ali je nekdo s tujim potnim listom, a rojen v Sloveniji, res obravnavan zgolj kot "vsi tuji državljani"? Vsaj za nas tukaj vem, da Avstalec ali avstralski državljan tuje narodnosti dobi večkratno dovoljenje za prestop jugoslovanske meje, avstralski Slovenec z avstralskim potnim listom pa samo za enkrat. Kdo bi mi vedel to pojasniti? — N. N.

"Palir," pravi lastnik novogradnje zaskrbljeno, "vsi židovi so nekam poševni, zgrbani in vzbočeni."

"Bo že držalo," je ta odgovoril, "a ne dolžite mene, ker sem dobil že zmečkan gradbeni načrt."

REŠITEV julijske križanke. — Vodoravno: 1. Sotla; 6. usnje; 9. infarkt; 10. svila; 11. raste; 12. stvar; 13. grajana; 15. oko; 17. reva; 18. sedlar; 19. ogrel; 20. opomba; 22. okel. 24. man; 25. smetana; 26. bo- tra; 27. moped; 28. stat; 29. leščati; 30. ravan; 31. o- sina. — Navpično: 2. okvara; 3. lilija; 4. Ana; 5. Malta; 6. ukradel; 7. star; 8. jetika; 12. snaga; 13. groom; 14. avion; 15. olika; 16. orgla; 18. sedma; 19. obvo- den; 21. panoga; 22. otitis; 23. enoten; 25. Srečo; 26. bela; 28. sto.

Rešitev so poslali: Sestre v Slomškovem domu (v zadnji številki sem tu po pomoti napisal Sestre v Baragovem domu), Ivan Lapuh, Zalika Svenšek, Vinko Jager, Jože Grilj, Lidija Čušin, Danica Petrič, Zorka Per- sič, Stanko Aster-Stater, Albina Konrad.

Žreb je izbral za nagrado DANICO PETRIČ.

Urarsko in zlatarsko podjetje

Alexander

WATCHMAKER and JEWELLER
190 Church Street (vagal Macquarie St.)
Parramatta, N. S. W.
Telefon 633 1384

vam nudi 10% popusta pri vsakem nakupu, 20% pa na vsa popravila ur in zlatnine ter šest mesecev garancije.
Engraviranje imen brezplačno.

HANDMADE JEWELLERY DESIGNED AND
MADE IN OUR OWN WORKROOM.

Sydneyski rojaki, pridite in se sami prepričajte
o ugodnih pogojih. — Priporočata se

E. & C. ROBNIK

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM

TOBIN BROTHERS
funeral directors

NA USLUGO V ČASU ŽALOVANJA

North Melbourne 189 Boundary Road, 329 6144

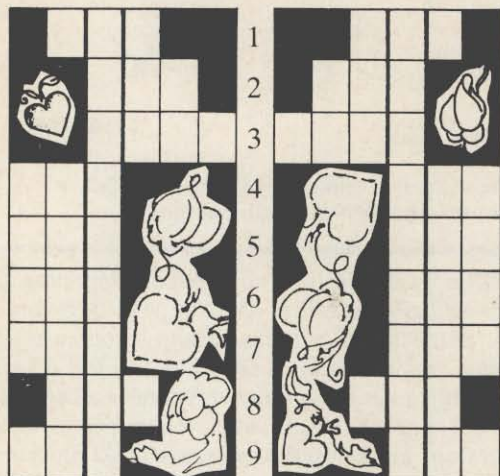
Malvern 1382 High Street, 509 4720

Noble Park 505 Princes Highway, 546 7860

Frankston 232 Cranbourne Road, 781 2115

Mentone 93 2460

ČRKOSTAVNICA

TUDI SKOZI STISNJE ZOB SE DA ZBIJATI ŠALE . . .

(Temu se smejejo v Sloveniji
—pa se dajmo še mi!)

- + Greh se izleže in redi v naročju oblasti!
- + Mnogo jih je za domovino umrlo, toda še več jih živi na račun domovine.
- + Mnenja se krešejo toliko časa, dokler se ne vname grmada, na kateri zažgejo vse tiste, ki imajo drugačno mnenje.
- + Cene me spravljajo v žalost, njih obrazloževanje pa v smeh.
- + Leta v Jugoslaviji so ali deževna ali sušna, vsa so pa zgodovinska.
- + Dopisnik lista uredniku: "Ne, to je čisto navaden gospodarstvenik, ki je okradel državo, in noben politik — torej ga lahko damo v časopis s polnim imenom in priimkom."
- + Politiki, bodite kratki, kajti v kratkih govorih je

POTUJETE V RIM? — DOBRODOŠLI!

Hotel Bled

II. kat,

Via S. Croce in Gerusalemme, 40
00185 ROMA (ITALY).

Tel.: (06) 772 102 in (06) 757 9941

Sobe s kopalnico, radioaparatom, klimatsko kotrolo,
Centralna lega. Prostor za parkiranje. Restavracija.
Slovensko osebje.

VODORAVNE BESEDE imajo v isti vrsti na levi in na desni nekaj skupnega.

1. ljudje na splošno, brez izjeme — naša skupna dediščina, ki ji ne moremo ubežati, lahko jo samo krotimo.
2. ko nam daje močno svetlobo, jo tako imenujemo — tako pa samo njen odtенок.
3. pošteno nas nasiti — še bolj pa razveseli izbira, ko nam zanj ponudijo tudi . . . (tujka).
4. kopati ga je treba — marsikdaj se ga je človek že poslužil pri iskanju svobode.
5. kjer človek to dela, se navadno tudi kadi — ena izmed tvarine, ki jo pri opravi uporablja.
6. druga beseda za glas ali barvo glasu — desna stran pa pove eno izmed različnih njegovih moči.
7. najboljše se telo odpočiva — eden otroških izrazov za isto telesno stanje.
8. Na železu se pojavlja — če ne ustavimo, pa železo kar . . .
9. žensko ime (okrajšava od imena nadzemskega bitja) — latinski pozdrav s tem bitjem v zvezi.

Če si izbral pravilne vodoravne besede, ti najdaljši vrsti črk, od vrha do spodnjega roba, na levi kakor na desni, povesta nam dragi besedi.

Rešitev pošljite do 4. septembra na uredništvo!

manj obljub, za katere bi vas potem spraševali, zakaj jih niste izpolnili.

- + Demokracija je, če nisi zaprt, ker si bil preveč odprt.
- + Na jugoslovansko-avstrijski meji je vse normalno: čakalna doba je tri ure.
- + V naši bolnici nam je uspela presaditev — najnovejših reorganizacijskih idej.

Priporočam se Slovencem
vzhodnega dela velikega Melbourne
za vsakovrstna avtokleparska dela,
avtobarvanje in podobito.

Popravljamo zasebno in za vse večje zavarovalnice.

A. V. MOTOR BODY REPAIRS
1/117 LEWIS RD., WANTIRNA SOUTH, 3152,
VIC. — Telefon delavnice 221 5536

TOWING SERVICE 24 ur dnevno
na telefonu 221 5757
ali pa doma — 232-4314

Rojak VOJKO VOUK

TRENUTKI MOLKA — Misli za vsak dan leta je napisal Franc Sodja CM. Knjiga je izšla v Argentini. Vezana stane 4.— dol., broširana 3.— dol.

HOJA ZA KRISTUSOM je knjižica v obliki molitvenika, ki obsega nesmrtna spise Tomaža Kempčana. Cena lično vezani knjižici je 5.— dol.

HVALIMO GOSPODA je zbirka ljudskih cerkvenih pesmi (z notami) v obliki molitvenika. Dodane so tudi stalne mašne in druge molitve. Cena 5.— dol. Ista pesmarica v skrajšani obliki (tiskana v Avstraliji) stane 2.— dol.

KRISTJAN MOLI je naslov najnovejšega molitvenika, ki je izšel lani v Ljubljani in ima 305 strani. V belih, rdečih ali temnomodrih trdih platnicah. Cena je 5.— dol.

SHEPHERD OF THE WILDERNESS — Angleški življenjepis misijonarja Baraga v žepni izdaji. Spisal Bernard J. Lambert. Cena 2.— dol.

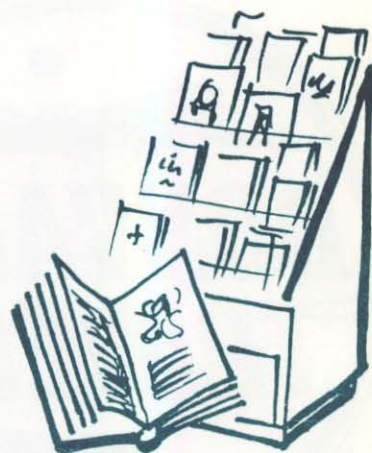
MEN WHO BUILT THE SNOWY — O življenju fantov, ki so gradili Snowy Mountains projekt, napisal v angleščini Ivan Kobal. Cena 8.— dol.

THE ORCHARD — Dore Sluga, povojni emigrant, v angleščini opisuje doživljanje vojne in revolucije v Sloveniji ter povojno begunsko pot mladega fanta v svet. Vredno branje tu rojenim slovenskega rodu. — Cena 6.— dol.

SLOVENIA LAND OF MY JOY AND MY SORROW — Vlado Kozina, slovenski duhovnik v ZDA, v angleščini živo opisuje, kako je kot mlad študent—bogoslovec doživljal grozote revolucije v Sloveniji. — Cena 9.— dol.

THE GLIMMER OF HOPE (Svit upanja) — Izšla je v angleškem jeziku v samozaložbi pisca Jožeta Komidarja, N. S. W. Obsega spomine na Loško dolino v času revolucije in razmišljanja o komunizmu. — Cena 6.— dol.

MOHORJEVKE 1983: CELOVŠKE 14.—, GORIŠKE pa so že pošte.

SLOVENIAN HERITAGE (Vol. I) — Zbral in uredil dr. E. Gobetz, izdal pa Slovenian Research Center of America. V angleščini pisana knjiga o slovenskih dosekih v svetu, 642 strani večjega formata, trdo vezana. Vredno branje zlasti mlademu rodu med nami. — Cena 18.— dolarjev.

Naj omenim, da poštnina v ceni NI vključena!

SLOVENSKO-AVSTRALSKO DRUŠTVO CANBERRA Inc.

pozdravlja vse rojake
in bralce MISLI
s prirčnim vabilom:
**KADAR SE MUDITE
V CANBERRI,
OBIŠČITE NAS!**

Vsem rojakom in njih prijateljem sporočamo: naš DOM, poznan pod imenom TRIGLAV, na Irving Street, PHILLIP (CANBERRA), A.C.T., je odprt gostom vsak dan (vključno sobot, nedelj in praznikov, razen velikega petka in večera božične vigilijs) od 11.45 a.m. do 11.45 ure p.m.

Nudimo številne slovenske pijače, naša kuhinja pa servira okusno domače pripravljeno hrano vsak dan od petih popoldan do desetih zvečer, na nedelje in praznike pa že od dvanajste ure dalje.

Tudi Vam bo pri nas vselej kdo na razpolago za razne informacije o Canberri in okolici.

KADAR SE MUDITE V CANBERRI: DOBRODOŠLI V SLOVENSKEM DOMU!

Naša telefonska številka: (062) 82 1083.

VAŠA DOMAČA
TURISTIČNA
AGENCIJA

DONVALE TRAVEL

1042—1044 Doncaster Road,
EAST DONCASTER, Victoria 3109

Telefon: 842 5666

(vse ure)

*Vabimo Vas, da obiščete našo pisarno, ki ima lastni prostor za parkiranje
Pokličite nas in ako Vam je ugodnejše, PRIDEMO TUDI NA VAŠ DOM.*

Z nasveti pri načrtovanju in pri urejevanju Vašega potovanja po Avstraliji ali preko morja
(pri nabavi potnih listov, viz, raznih drugih dokumentov, finančnega posojila,
zavarovanja, fotografij za potne liste ...)

VAM JE NA USLUGO

ERIC IVAN GREGORICH

DONVALE TRAVEL

1042—1044 Doncaster Road, EAST DONCASTER, Victoria 3109

Telefon: 842 5666 (vse ure!)

Ime GREGORICH je med viktorijskimi rojaki že od leta 1952 dobro poznano
in na uslugo vsem, ki se odpravljajo na potovanje.

PARI, KI NAČRTUJETE POROČNO POTOVANJE, STOPITE V ZVEZO Z NAMI!
UREJAMO TUDI POTOVANJA PO AVSTRALIJI, V NOVO ZELANDIJO,
BALI, SINGAPUR, HONGKONG,
ZDRUŽENE DRŽAVE AMERIŠKE, KANADO
TER SEVEDA KAMOR KOLI V EVROPO IN NA VSE STRANI SVETA.

Ne pozabite ime ERIC IVAN GREGORICH!

Priporočamo se in Vas ne bomo razočarali!